

УИЛЪЯМ
ШЕКСПИР
МАКВЕΘ

Уильям Шекспир
Μάκβεθ

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25451676

Μάκβεθ:

Содержание

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ I	6
ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ	8
ΣΚΗΝΗ Α'	8
ΣΚΗΝΗ Β'	12
ΣΚΗΝΗ Γ'	19
ΣΚΗΝΗ Δ'	37
ΣΚΗΝΗ Ε'	43
ΣΚΗΝΗ ΣΤ'	49
ΣΚΗΝΗ Ζ'	53
ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ	60
ΣΚΗΝΗ Α'	60
ΣΚΗΝΗ Β'	67
ΣΚΗΝΗ Γ'	78
ΣΚΗΝΗ Δ'	97
ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ	104
ΣΚΗΝΗ Α'	104
Κонец ознакомительного фрагмента.	112

μάλλον «αξιολπιστων ή ο Holinshed γνωρίζομεν ότι, βοηθούμενος υπό Νορβηγών «επικούρων, ο Μάκβεθ αφήρπασε το στέμμα του βασιλέως της Σκωτίας Δώγκαν «εν μάχη, καθ' ην ούτος εφονεύθη, και ότι μετά πολυετή βασιλείαν ο «Μάκβεθ ηττηθείς υπό του υιού του Δώγκαν, έχοντας συμμάχους τους «Άγγλους, εφονεύθη πολεμών. Εν τη αυτή Χρονογραφία του Holinshed «υπάρχει ετέρα αφήγησις, η της δολοφονίας του βασιλέως Duff υπό του «Donwald και της συζύγου του, εν τω φρουρίω αυτών, ένθα εφιλοξενείτο ο «βασιλεύς Ο Σαικσπέιρος μετά τέχνης απαραμίλλου συνέπλεξεν εις έν τας «δύο του Χρονογράφου αφηγήσεις, διασκευάσας εξ αυτών το μέγα τούτο «αριστούργημά του.» (Knight, Studies of Shakspeare). Κατά τον Holinshed η μάχη καθ' ην ηττήθη και «εφονεύθη ο Μάκβεθ, εγένετο κατά το έτος 1057.«Η Τραγωδία αυτή, λέγει ο Γερβίνος, εξετιμήθη αείποτε ιδιαζόντως «μεταξύ των λοιπών του Σαικσπέιρου έργων. Ο Σχίλλεροσ την μετέφρασεν, ο «Σχλέγγελοσ μετ' ενθουσιασμού ομιλεί περί αυτής, ο Drake την αποκαλεί το «μέγιστον προίόν της διανοίας του Σαικσπέιρου, το ύψιστον και «καταπληκτικώτατον των δραμάτων όσα ποτέ εγράφησαν. Ο &Μάκβεθ& απήλαυσε «παρά τοις μη Τευτονικοίσ λαοίς δημοτικότητα πλειοτέραν ή αι έτεροι του «Σαικσπέιρου τραγωδίαι, είτε ως εκ της μεγαλειτέρας αυτου προς την «αρχαίαν τραγωδίαν ομοιότητοσ, είτε ως εκ της ενότητοσ της πλοκήσ και «τησ απλότητοσ περί την διέλιξιν της υποθέσεωσ, είτε επί τέλοσ διά «την ευκρίνειαν των χαρακτήρων, τοσ οποίουσ ο ποιητήσ διέγραψε μετά «ολιγωτέρου ή συνήθωσ παρ' αυτώ μυστηρίου προπάντων δ' ίσωσ, ένεκα του «γραφικου εν τη τραγωδία ταύτη γότηρου και του ποιητικου της «χρωματισμου. Τω όντι ο &Μάκβεθ& εξείχει ως προς την λαμπρότητα της «ποιητικήσ εκφράσεωσ και ως προς την ζώσαν απεικόνισιν των καιρών, των «προσώπων και των τόπων. Ο Σχλέγγελοσ εκθειάζει την ζωηράν εν τω δράματι «τούτω παράστασιν της ηρωικήσ εκείνησ εποχήσ, του σιδηρου εκείνου της «αρκτώασ Ευρώπησ αιώνοσ, καθ' ον αρετή ελογιζετο η ανδρεία. Πώσ «διαφαίνονται μεγαλοπρεπώσ αι καταπληκτικάι εκείναι μορφαί, πώσ «παρίστανται αληθείσ και γνήσιαι εν τη ηρωική αυτών διαστάσει! Η δε «χώρα, εις την οποίαν ο ποιητήσ μεταφέρει εμάσ, είναι η ορεινή Σκωτία, «όπου τα πάντα κατέχονται υπό της επικρατούσησ δεισιδαιμονίασ, η δε «συγκοινωνία μετά του υπέρ φύσιν τελείται αισθητώσ, τρόπον τινά, διά των «φαινομένων του εμφύχου και του αφύχου κόσμου, – όπου κατά συνέπειαν ο «άνθρωποσ έχει τον νουν εύπιστον, την δε φαντασίαν ευφλόγιστον και «εκφράζεται διά γλώσσησ ισχυράσ, πλήρουσ ποιητικών εικόνων και «αλληγοριών.» (Gervinus Shakspeare Commentaries).

William Shakespeare

Μάκβεθ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ¹

ΔΟΓΚΑΝ, βασιλεύς της Σκωτίας.

ΜΑΛΚΟΛΜ,

ΔΟΝΑΛΒΑΙΝ, υιός αυτού.

ΜΑΚΒΕΘ,

ΒΑΓΚΟΣ, στρατηγός Σκώτοι.

ΜΑΚΔΩΦ,

ΡΩΣ, ευγενείς Σκώτοι.

ΜΕΝΤΗΘ,

ΑΓΚΟΣ,

ΚΑΙΘΝΗΣ,

ΦΛΗΝΣ, υιός του Βάγκου.

ΣΙΒΑΡΔΟΣ, κόμης της Νορθουμπερλάνδης,
στρατηγός Άγγλος.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΣΙΒΑΡΔΟΥ.

ΣΕΥΤΩΝ, αξιωματικός του Μάκβεθ.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΔΩΦ, μειράκιον.

ΙΑΤΡΟΣ ΑΓΓΛΟΣ.

ΙΑΤΡΟΣ ΣΚΩΤΟΣ.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΣΚΩΤΟΣ.

ΘΥΡΩΡΟΣ.

ΓΕΡΩΝ ΣΚΩΤΟΣ.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΔΩΦ.

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ της Λαίδης Μάκβεθ.

ΕΚΑΤΗ.

ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΙΣΣΑΙ.

Άρχοντες, Άξιωματικοί, Στρατιώται, Δολοφόνοι,

Υπηρέται, Αγγελιαφόροι και Φάσματα.

Η σκηνή εν Σκωτία, εν τέλει δε της τετάρτης πράξεως εν Αγγλία.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'

Εξοχή άδενδρος· Κεραυνοί και αστραπαί.
Εισέρχονται ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΙΣΣΑΙ.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Πότε θα ξαναϊδούμε μια την άλλη μας;
Με την ανεμοζάλη; μ' αστραπόβροντα;

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Αφού ο κρότος παύση κ' η οχλοβοή,
κ' η μάχη τελειώση, – χάσουν ή χαθούν.

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Προτού ο ήλιος δύση τούτο θα γενή.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Το μέρος πού;

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

'Σ τον λόγγο.

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Θ' απαντήσωμεν
τον Μάκβεθ εκεί πέρα.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Να 'μ', Ασπρόγατα²!

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Μας κράζ' η Κουβακίνα.

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Ήλθα, – έφθασα !

² Τας ονομασίας δι' ων προσαγορεύονται αι Μάγισσαι επροσπάθησα να μεταφράσω διά λέξεων εμφανουσών την σημασίαν αυτών, εν ελλείψει αντιστοιχούντων όρων εν τη ημετέραν δαιμονολογία. Περί της πίστεως των συγχρόνων του Σαικοπήρου εις την ύπαρξιν όντων υπερφυσικών, ίδε την σημείωσιν εν τη μεταφράσει μου του &Ληρ& και την υπ' αριθ. (6) εν τη του &Οθέλλου.&

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΟΜΟΥ

Είν' τα ωραία φρίκη, φρίκη τα καλά.
Άνεμοι πάρετέ μας, πάχνη κρύψε μας!

(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β'

Στρατόπεδον πλησίον της πόλεως Φόρες.

Σάλπιγγες έσωθεν.

Εισέρχονται ο ΔΩΓΚΑΝ, ο ΜΑΛΚΟΛΜ, ο ΔΟΝΑΛΒΑΙΝ, και ο ΛΕΝΟΞ μετά συνοδίας στρατιωτικής, συναντώσι δ' επί της σκηνής πληγωμένον αξιωματικόν.

ΔΩΓΚΑΝ

Τι είν' ο άνθρωπος αυτός ο αιματοβαμμένος;
Αν κρίνω απ' την όψιν του, να μας ειπή θα 'ξεύρη
τα νέα από τον πόλεμον.

ΜΑΛΚΟΛΜ

Είναι αυτός ο ίδιος,
που μ' έσωσ' η ανδρεία του απ' την αιχμαλωσίαν.
Καλώς σε ήύρα, φίλε μου! Ειπέ 'ς τον βασιλέα
πώς άφησες τον πόλεμον;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Αμφίβολον ακόμη.

Ήτο 'σαν δυο κολυμβηταί, κ' οι δύο κουρασμένοι,
που προσπαθούν αγκαλιαστοί τον άλλον ποιος να
πνίξει.

Ο άσπλαγχνος Μακδόβαλδος... – (ο άξιος αλήθεια
να είν' αντάρτης! Δι' αυτό τον 'προίκισεν η φύσις
με όλας τας κακίας του!) έλαβ' επικουρίαν
απ' της Σκωτίας τα νησιά, οπλίτας και τοξότας·
κ' η Τύχη γλυκοκύτταξε τα ανομήματά του
κ' ενόμιζες πως έγεινε η πόρνη του αντάρτου!
Τα πάντα όμως του κακού, διότι ο γενναίος
ο Μάκβεθ, – το επίθετον Γενναίος το αξίζει, —
ο Μάκβεθ Τύχην δεν ψηφά, φουκτόνει το σπαθί του
από το αίμα της σφαγής ακόμη αχνισμένο,
ανοίγει δρόμον, προχωρεί, το θρέμμα της Ανδρείας,
ως που τον άπιστον εχθρόν τον αντιμετωπίζει·
κ' εκεί, αντί χαιρετισμόν ή καλημέρισμά του,
από τον ώμον 'ς την κοιλιά τον κόπτει πέρα πέρα,
κ' επάνω εις τους πύργους μας στήνει την κεφαλήν του.

ΔΩΓΚΑΝ

Ω τον ανδρείον στρατηγόν, τον άξιόν μου φίλον!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Καθώς ανεμοστρόβιλοι και κεραυνοί ξεσπάνουν
εκεί απ' όπου την αυγήν ο ήλιος πρωτολάμπει,
το ίδιον τώρα, – βάσανα καινούρια ξεφυτρώνουν
απ' την πηγήν που έλεγες πως θάλθη η σωτηρία.
Μόλις την ράχιν οι εχθροί μας έδειξαν, διωγμένοι
απ' του Δικαίου το σπαθί 'ς το χέρι της Ανδρείας,
κι' ο αρχηγός των Νορβεγών την ευκαιρίαν βλέπει,
και με νεόπαστρα σπαθιά και με συμμάχους νέους
αρχίζει νέαν έφοδον.

ΔΩΓΚΑΝ

Τον Μάκβεθ και τον Βάγκον
αυτό δεν τους ετάραξε;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ω ναι, όσον ταραζει
το λεοντάρι ο λαγός ή αετόν σπουργίτης!
Ήσαν κ' οι δυο, – διά να 'πό αληθινά πώς ήσαν, —
ωσάν κανόνια με διπλά γεμίσματα γεμάτα!
Διπλά κ' οι δύο τον εχθρόν και τρίδιπλα 'κτυπούσαν
ωσάν να θέλουν να λουσθούν εις αίματ' αχνισμένα,
ή ένα νέον Γολγοθά ν' αναστηλώσουν... Όμως
'λιγοθυμώ... Βοήθειαν γυρεύουν αι πληγαί μου.

ΔΩΓΚΑΝ

Επίσης με τα λόγια σου σ' αρμόζουν κ' αι πληγαί σου·
τιμήν μυρίζουν και τα δυο. – Χειρούργους φέρετέ του.

(Εξέρχεται ο αξιωματικός συνοδευόμενος).

Ποιος είν' αυτός που έρχεται;

ΜΑΛΚΟΛΜ

Είμαι του Ρως ο Θάνης³.

³ &Θάνης& ήτο τίτλος ευγενείας, ισοδύναμος περίπου προς τον του Κόμητος, &earl&. Εν τέλει του δράματος ο Μάλκολμ αναγορευόμενος βασιλεύς, δίδει εις

ΛΕΝΟΞ

Λάμπει η ορμή 'ς τα μάτια του! Αυτήν την όψιν έχει
ένας, που έρχεται να 'πη μεγάλη νέα!

ΡΩΣ εισερχόμενος

Ζήτω
ο Δώγκαν!

ΔΩΓΚΑΝ

Πόθεν έρχεσαι, ω άξιέ μου Θάνη;

ΡΩΣ

Από το Φάιφ, βασιλεύ, από το Φάιφ, όπου
των Νορβεγών τα φλάμπουρα με τον αέρα παίζουν
και μας δροσίζουν τον στρατόν με το ανέμισμά των.
Ο βασιλεύς των Νορβεγών με τ' άπειρά του πλήθη,
με βοηθόν τον Καουδώρ, τον άτιμον προδότην,
ήρχισε πόλεμον φρικτόν. Αλλά τον αντικρύζει
ο Μάκβεθ ο ατρόμητος, ο ψυχοϋίος της Νίκης,
στήθος με στήθος, το σπαθί 'ς το χέρι, έως ότου
εκλόνισε κ' εδάμασε την τύχην του αντάρτου
και είμεθα οι νικηταί ημεείς!

ΔΩΓΚΑΝ

Ω ευτυχία!

ΡΩΣ

Τώρα ζητεί συμβιβασμόν ο Νορβεγός, ο Σβένος·
αλλά δεν τον αφίνομεν να θάψη τους νεκρούς του

αν δεν πληρώση εις μετρητά το πρόστιμον της νίκης⁴.

ΔΩΓΚΑΝ

Δεν θα προδώση 'ς το εξής του Καουδώρ ο Θάνης!
Πήγαινε, δόσε προσταγήν να φονευθή αμέσως,
και να δοθή του Καουδώρ ο τίτλος εις τον Μάκβεθ.

ΡΩΣ

Θα γείνη όπως ώρισες.

ΔΩΓΚΑΝ

Ό,τι εκείνος χάνει,
τ' αξίζει και το αποκτά ο ευγενής ο Μάκβεθ!

(Εξέρχονται)

⁴ Εν τω κειμένω ορίζεται το ποσόν εις δεκακισχίλια τάλληρα:till he disbursed, at Saint Colmes' inch ten thousand dollars to our general use.

ΣΚΗΝΗ Γ'

Εξοχή άδενδρος πλησίον του Φόρες. Κεραυνοί.
Εισέρχονται αι ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΙΣΣΑΙ.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Πού ήσουν αδελφή μου;

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χοίρους έσφαζα.

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Συ, αδελφή, πού ήσουν;

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Μία ναύτισσα
εις την ποδιά της μέσα είχε κάστανα
κ' εμάσσα, 'μάσσα 'μάσσα. – Δος μου, λέγω της.
– Κρημνίσου, στρίγγλα, λέγει, πήγαιν' απ' εδώ
Και μ' έδιωξ' η βρωμούσα, η αχόρταγη!
'Σ τα ξένα ταξιδεύει τώρ' ο άνδρας της·
πηγαίνει 'ς το Χαλέπι⁵ το καράβι του·
κ' εγώ εκεί θα 'πάγω 'ς ένα κόσκινο·
θα είμ' ένα ποντίκι με χωρίς ουρά⁶,
να κάμω και να κάμω, να της δείξω 'γώ!

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Θα έχης από 'μένα έναν άνεμον.

⁵ Παρέλειψα το όνομα του πλοίου, Tiger, εφ' ου ο θαλασσοπόρος ούτος πλέει προς το μεσόγειον Χαλέπion. Οι σχολιασταί μνημονεύουσι τας περιηγήσεις του Hackluyt, βιβλίου ούτινος ο Σαικσπείρος ήτο προφανώς εν γνώσει, ένθα γίνεται λόγος περί θαλασσοπόρου τινός, όστις επί πλοίου ονομαζομένου Tiger, μετέβη εις Τρίπολιν και εκείθεν διά ξηράς εις Χαλέπion.

⁶ Αι Μάγισσαι ηδύναντο, κατά την κοινήν πίστιν, να λάβωσι το σχήμα οίου δήποτε ζώου, αλλ' άνευ της ουράς πάντοτε.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Ευχαριστώ.

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Σου δίδω άλλον ένα 'γώ.

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Έχω κ' εγώ τους άλλους· έχω μάλιστα
και όλους τους λιμένας όπου θα φουσούν,
και όλα τα σημεία όθεν έρχονται,
και όσα έχει η χάρτα των θαλασσιनों,
θα τον αποστεγνώσω 'σαν το άχυρο. —
Ο ύπνος, νύκτα 'μέρα, δεν θα έρχεται
'ς την κουρασμένη σκέπη των βλεφάρων του·
οσάν αφωρισμένος άνθρωπος θα ζη·
εννηά φοραίς εννέα επταήμερα
θα λυόνη, θα στραγγίξη, θα μαραίνεται!
Θα τον ανεμοδέρνω εις τα κύματα

κι' ας μη 'μπορώ να πνίξω το καράβι του!
Κύτταξ' εδώ τι έχω.

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Δόσε μου να ιδώ.

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Ενός πιλότου έχω ένα δάκτυλο,
οπού ενώ γυρνούσεν εναυάγησε,

(Τύμπανα έσωθεν).

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Τα τύμπανα! Ο Μάκβεθ έρχετ', έρχεται!

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΟΜΟΥ

Τρεις Μοίραις, καλομοίραις, αδελφαίς κ' αι τρεις
της γης και του αέρος ταξειδεύτριαις,
γυρνούν χειροπιασμέναις ολοτρίγυρα
Τρεις γύρους δι εσένα, τρεις φοραίς εγώ,
και τρεις φοραίς ακόμη, – έγειναν εννηά⁷!
Τελείωσαν τα μάγια! Τώρα σιωπή!

(Εισέρχονται ο ΜΑΚΒΕΘ και ο ΒΑΓΚΟΣ).

ΜΑΚΒΕΘ

Δεν είδα 'μέραν, 'σαν αυτήν, τόσον φρικτήν κι' ωραίαν!

ΒΑΓΚΟΣ

Πόσον να θέλη απ' εδώ 'ς το Φόρες;... Ω! Τι είναι

⁷ Ανακαλούν οι μαγικοί αριθμοί ούτοι το του Οιδίποδος επί Κολωνά: (474-475). Τρις εννέ' αυτή κλώνας εξ αμφοίν χεροίν ' τιθείς ελαίας τας δ' επεύχεται λιτάς

αυτά τα όντα τ' άγρια, τα καταζαρωμένα;
Δεν 'μοιάζουν κάτοικοι της γης αν και πατούν το χώμα!
Τι είσθε; Ζήτε; Άνθρωπος 'μπορεί να σας λαλήση;
Αποκριθήτε! Φαίνεσθε ωσάν να μ' εννοήτε,
διότι αναιβάζετε η κάθε μια συγχρόνως
το ξεραμένο δάκτυλο 'ς τα μαραμένα χείλη.
Αν έλειπαν τα γένεια σας θα έλεγα ότ' είσθε
γυναίκες!

ΜΑΚΒΕΘ

Ομιλήσετε αν δύνασθε! Τι είσθε;

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε, ω Μάκβεθ, χαίρε συ, Μάκβεθ, του Γλάμη Θάνη!

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε, ω Μάκβεθ, χαίρε συ, του Καουδώρ ο Θάνης!

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε, ω Μάκβεθ, Βασιλεύς μετέπειτα θα γείνης!

ΒΑΓΚΟΣ

Ω φίλε, τι ξιππάζεσαι, ωσάν να σε φοβίζουν ακούσματα ευχάριστα; – Εσείς, σας εξορκίζω, αποκριθήτε! – Πλάσματα της φαντασίας είσθε, ή όντα είσθ' αληθινά κ' αι τρεις, καθώς σας βλέπω; 'ς τον σύντροφόν μου είπετε τον τωρινόν του τίτλον, και του επρομαντεύσετε με τους χαιρετισμούς σας και μέλλουσαν ευγένειαν κ' ελπίδα βασιλείας, ώστ' έμεινε εις έκστασιν. Δεν μου 'μιλείτ' εμένα; Ανίσως και προβλέπετε ο Χρόνος τι θα σπείρη, εάν να 'πήτε δύνασθε ποιος σπόρος θα φυτρώση και ποίος όχι, 'πήτε μου κ' εμέ, που δεν γυρεύω την χάριν ή την έχθραν σας, αλλ' ούτε την φοβούμαι!

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε και συ!

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε και συ!

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Χαίρε και συ, ω Βάγκε!

Α' ΜΑΓΙΣΣΑ

Του Μάκβεθ ταπεινότερε και μεγαλειότερε του!

Β' ΜΑΓΙΣΣΑ

Όχι εξ ίσου ευτυχής, αλλ' ευτυχέστερε του!

Γ' ΜΑΓΙΣΣΑ

Συ θα γεννήσης βασιλείς κι' αν βασιλεύς δεν γείνης.
Λοιπόν κ' οι δύο χαίρετε, ο Μάκβεθ και ο Βάγκος!

ΜΑΚΒΕΘ

Σταθήτε, γλώσσα σκοτειναί, και άλλα να μου' πήτε,
Του Γλάμη Θάνην μ' έκαμεν ο θάνατος του Σίνελ⁸
αυτό το ξεύρω· αλλά πώς του Καουδώρ ο τίτλος;
Ο Θάνης ζη του Καουδώρ κ' είναι πολύς και μέγας!
Το δε να γείνω βασιλεύς, απίθανον εξ ίσου
όσον να γείνω Καουδώρ. Να μου ειπήτε πόθεν
σας έρχετ' η ανήκουστος αυτή πληροφορία;
και διατί 'ς αυτόν εδώ τον έρημον τον λόγγον
μ' αυτούς σας τους προφητικούς χαιρετισμούς κ' αι
τρεις σας
τον δρόμον μας εκόψετε; Σας εξορκίζω, 'πήτε!

(Αι Μάγισσαι εξαλείφονται)

⁸ Σίνελ, ο πατήρ του Μάκβεθ.

ΒΑΓΚΟΣ

Βγάζει κ' η γη, 'σαν το νερό κ' εκείνη, φουσκαλίδες!
Φούσκαις της γης ήσαν κι' αυτά. Τι έγειναν; πού είναι;

ΜΑΚΒΕΘ

Εις τον αέρα. 'Σκόρπισε το άυλο κορμί των
καθώς αχνός 'ς τον άνεμον. Ας έμεναν ακόμη!

ΒΑΓΚΟΣ

Τα όντ' αυτά τα είδαμεν αληθινά εμπρός μας,
ή μη εφάγαμεν κ' οι δυο απ' το φυτόν της τρέλλας
κ' έφυγε ο νους μας;

ΜΑΚΒΕΘ

Βασιλείς θα γείνουν τα παιδιά σου!

ΒΑΓΚΟΣ

Συ βασιλεύς!

ΜΑΚΒΕΘ

Και Καουδώρ προς τούτοις. Δεν το είπαν;

ΒΑΓΚΟΣ

Αυτά ήσαν τα λόγια των! – Αλλά ποιος πλησιάζει;

(Εισέρχονται ο ΡΩΣ και ο ΑΓΚΟΣ)

ΡΩΣ

Ο βασιλεύς μας έλαβε με αγαλλίασίν του

Την είδησιν της νίκης σου· κι' όταν ακούη, Μάκβεθ,
πόσην ανδρείαν έδειξες 'ς τον πόλεμον, θαυμάζει
και δεν ευρίσκει τι να 'πή διά να σ' επαινέση,
κι' αρχίζει πάλιν να 'ρωτά της μάχης τα συμβάντα,
κι' ακούει πώς 'ς των Νορβεγών τ' ανδρειωμένα στίφη
αντίκρυζες απρόμητος τα έργα των χειρών σου,
φρικτά θεάματα σφαγής! Πυκνοί 'σαν το χαλάζι
οι ταχυδρόμοι έρχονται, κ' ένας μετά τον άλλον
θριάμβους σου κ' επαίνους σου του διηγούνται νέους!

ΑΓΚΟΣ

Μας στέλλει να σ' εκφράσωμεν την ευχαριστήσιν του,
και να σε οδηγήσωμεν ενώπιόν του. Όμως
δεν σ' ανταμείβει με αυτό.

ΡΩΣ

Ως πρώτην αμοιβήν σου
διέταξεν εκ μέρους του να σ' ονομάσω Θάνην
Του Καουδώρ. Χαίρε λοιπόν, γενναίε Θάνη, χαίρε!

ΒΑΓΚΟΣ

Πώς! Γίνεται ο δαίμονας αλήθειαν να είπε!

ΜΑΚΒΕΘ

Ο Θάνης ζη του Καουδώρ. Με δανεικά στολίδια
πώς με στολίζετε;

ΑΓΚΟΣ

Ναι, ζη αυτός που ήτο Θάνης,
αλλ' η ζωή του 'κρίθηκε, κι' αξίζει να την χάση!
Ή σύμμαχος των Νορβεγών, ή φίλος του αντάρτου
και βοηθός του μυστικός, ή με τους δυο συγχρόνως
συνώμοσε τον τόπον του να βλάβη, δεν γνωρίζω.
Αλλ' απεδείχθη φανερά προδότης της πατρίδος·
ο ίδιος τ' ομολογεί, και τώρα τιμωρείται!

ΜΑΚΒΕΘ κατ' ιδίαν

Γλάμης και Θάνης Καουδώρ! Το μέγιστον κατόπιν!

(προς τον ΡΩΣ και τον ΑΓΚΟΝ)

Σας είμ' ευγνώμων, άρχοντες, ευγνώμων διά βίου!

(προς τον ΒΑΓΚΟΝ κατ' ιδίαν)

Και δεν ελπίζεις βασιλείς τα τέκνα σου να γείνουν,
αφού το υπεσχέθησαν εκείναι που προείπαν ότι θα γείνω
Καουδώρ;

ΒΑΓΚΟΣ

Μη το πολυπιστεύης,
και σου ανάψη την ψυχήν και η ελπίς του θρόνου,
μετά τον τίτλον Καουδώρ. – Και όμως είναι θαύμα!
Αλλά συμβαίνει κάποτε τα όργανα του Σκότους
να λέγουν την αλήθειαν διά να μας κολάσουν,
με τα μικρά χαρίσματα μας δελεάζουν πρώτα

και μας ελκύουν έπειτα 'ς τα φοβερά των δίκτυα!
Δυο λόγια, καλοί φίλοι μου.

ΜΑΚΒΕΘ καθ' εαυτόν

Αλήθευσαν τα δύο,
ευάρεστα προοίμια μεγάλου επιλόγου, —
του θρόνου προεόρτια! (προς τον ΡΩΣ κτλ.) —
Ευχαριστώ, αυθένται. —

(καθ' εαυτόν)

Ω! η προειδοποίησις αυτή η παρά φύσιν δεν ημπορεί να είν' κακή, ούτε καλή να είναι. Κακή αν είναι, διατί μ' αλήθειαν αρχίζει, κ' ευθύς ευθύς ενέχυρον του μέλλοντος μου δίδει; Έγεινα Θάνης Καουδώρ· ιδού! — Καλή αν είναι, ω, διατί ο πειρασμός αυτός με κυριεύει, που μου ορθώνει τα μαλλιά της φρίκης του η σκέψις, και κάμνει ώστε η καρδιά κτυπά εις τα πλευρά μου; σαν να θα 'βγή; Καλλίτερα ο φόβος του παρόντος, παρά διανοήματα απαίσια! Ο νους μου, με μόνον τώρα μέσα του το φάντασμα του φόνου, πόσον πολύ κλονίζεται, ώστ' η ενέργειά του, παρέλυσε κ' η σκέψις μου 'ς τ' ανύπαρκτα πλανάται!

ΒΑΓΚΟΣ προς τον ΡΩΣ

Την έκστασίν του βλέπετε;

ΜΑΚΒΕΘ καθ' εαυτόν

Εάν το θέλη η Τύχη
να βασιλεύσω, μόνη της η Τύχη ας με στέψη!

ΒΑΓΚΟΣ

Καθώς και τα φορέματα, τα νέα μεγαλεία,
αν δεν τα συνειθίσωμεν επάνω μας δεν στρώνουν.

ΜΑΚΒΕΘ καθ' εαυτόν

Ό,τι κι' αν έχη να συμβή, ο κόσμος να χαλάση,
να γείνη με την ώραν του!

ΒΑΓΚΟΣ

Στους ορισμούς σου, Μάκβεθ!

ΜΑΚΒΕΘ

Με συγχωρείτε! Έτρεχεν ο βαρημένος νους μου
εις ξεχασμένα πράγματα. Αγαπητοί μου φίλοι,
την τόσην καλωσύνην σας την γράφω εις βιβλίον,
που μήτε 'μέρα θα περνά να μη φυλλομετρήσω.
Είμ' έτοιμος· πηγαίνωμεν 'ς τον βασιλέα.

κατ' ιδίαν προς τον ΒΑΓΚΟΝ

Σκέψου αυτά που ηκολούθησαν 'ς τον νουν σου
ζύγισέ τα και με την ησυχίαν μας καμμίαν άλλην ώραν
ανοίγομεν ο ένας μας 'ς τον άλλον την καρδιάν μας.

ΒΑΓΚΟΣ

Καλά.

ΜΑΚΒΕΘ

Ως τότε σιωπή. – Πηγαίνωμεν, ω φίλοι.

(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ'

Τα ανάκτορα εις Φόρες.

Εισέρχονται ο ΔΩΓΚΑΝ, ο ΜΑΛΚΟΛΜ, ο ΔΟΝΑΛΒΑΙΝ, ο ΛΕΝΟΞ και συνοδία.

ΔΩΓΚΑΝ

Δεν τον απεκεφάλισαν τον Καουδώρ ακόμη;
Πού είναι οι εκτελεσταί της αποφάσεώς μου;

ΜΑΛΚΟΛΜ

Ακόμη δεν επέστρεψαν, αυθέντα σεβαστέ μου,
αλλ' όμως ένας, που παρών τον είδε ν' αποθάνη,
μου είπ' ότι εκήρυξε το κρίμα του πανδήμως
και ότι παρεκάλεσε να του το συγχωρήσης,
κι' απέδειξε μετάνοιαν μεγάλην. Την ζωήν του
τίποτε τόσον δεν τιμά όσον ο θάνατος του!
Απέθανε 'σαν άνθρωπος καλά ετοιμασμένος
το ό,τι πλέον ακριβόν να το αποτινάξη
ωσάν να ήτο η ζωή πράγμα χωρίς αξίαν.

ΔΩΓΚΑΝ

Αν ήτο τρόπος την ψυχήν το πρόσωπον να δείχνη!
Είχα 'ς τον άνθρωπον αυτόν τυφλήν εμπιστοσύνην⁹!

(Εισέρχονται ο ΜΑΚΒΕΘ, ο ΒΑΓΚΟΣ, ο ΡΩΣ και ο ΑΓΚΟΣ)

ΔΩΓΚΑΝ

Το είχα βάρος 'ς την καρδιάν ότι σου είμι' αγνώμων,
Ξάδελφέ μου· αλλά συ τόσον γοργά πηγαίνεις,
ώστ' όσον γρήγορα πτερά η Αμοιβή κι' αν έχη,
να σε προφθάση δεν 'μπορεί! Να μην αξίζης τόσον
μόνον και μόνον δι' αυτό το ήθελα, ω Μάκβεθ,
διά να είναι δυνατόν να σου ανταποδώσω
τους επαίνους χρεωστώ κι' όσον μισθόν σου πρέπει,
Δεν έχω άλλο να σου 'πώ παρά πως μ' ό,τι δώσω

⁹ Αξιοσημείωτος η σκέψις αύτη του Δώγκαν, καθ' ην ακριβώς στιγμήν παρουσιάζεται ενώπιον αυτού ο Μάκβεθ, εις ούτινος το πρόσωπον δεν διαβλέπει ο ατυχής βασιλεύς την ψυχήν, καθώς δεν διείδεν αυτήν επίσης και εις το του Καουδώρ. Ούτω και ο Ευριπίδης εν τη Μηδεία (ς. 516-520).ω Ζευ, τι δη χρυσού μεν ος κίβδηλος ή τεκμήρι' ανθρώποις ώπασας σαφή, ανδρών δ' ότω χρη τον κακόν διειδέναί, ουδείς χαρακτήρ εμπέφυκε σώματι;

την πληρωμήν του χρέους μου δεν θα την ξεπληρώσω.

ΜΑΚΒΕΘ

Σου χρεωστώ την πίστιν μου και την εκδούλευσίν μου
κ' είναι μισθός μου αρκετός το χρέος μου αν κάμνω.
Συ έχεις δικαιώματα εις τα καθήκοντά μου,
αυτά είναι του θρόνου σου τα τέκνα και οι δούλοι
κι' ούτε σου έκαμαν ποτέ, με ό,τι και αν κάμουν
παρ' όσον 'ς την αγάπην σου κ' εις την τιμήν οφείλουν.

ΔΩΓΚΑΝ

Καλώς μου ήλθες! Έργον μου και πόθος μου θα είναι
καθώς σ' επρωτοφύτευσα και να σε μεγαλώσω! —
Ω Βάγκε, ολιγώτερον δεν χρεωστώ κ' εσένα.
και ούτε ολιγώτερον ποθώ να σου το δείξω.
Εις την καρδιάν μου έλα 'δώ κ' εσένα να σε σφίξω.

ΒΑΓΚΟΣ

Ἐάν φυτρῶσω μέσα της, ἰδικός σου ο καρπός της!

ΔΩΓΚΑΝ

Απ' την πολλήν της την χαράν ἔξεχείλισ' η καρδιά μου
και ξεθυμαίνει με αυτούς τους σταλαγμούς της λύπης.
Ακούσατέ με, τέκνα μου και συγγενεῖς και Θάναι
και ὅλοι σεις πλησίον μου. Εἰς τον πρωτότοκόν μου,
τον Μάλκολμ, την διαδοχὴν του θρόνου μου ορίζω·
εἰς το ἐξῆς θα λέγεται της Κουμπερλάνδης πρίγκηψ!
Αλλ' ασυντρόφευτον αὐτόν δεν τον τιμῶ και μόνον·
άστρα πολλά θα μοιρασθούν, σημεῖα ευγενείας,
'ς τα στήθη να λαμποκοποῦν εκείνων που τ' αξίζουν.
Πηγαίνω εἰς το Ἴνβερνες ὅπου θα με ξενίσης.

ΜΑΚΒΕΘ

Να κοπιάζω διά σε ανάπαυσίς μου εἶναι.
Τον ερχομόν σου μόνος πηγαίνω να αναγγείλω,
και πρώτος την γυναίκα μου να την χαροποιήσω
μ' αὐτήν την καλήν εἶδησιν! Σε προσκυνῶ, αυθέντα.

ΔΩΓΚΑΝ

Αγαπητέ μου Καουδώρα!

ΜΑΚΒΕΘ (καθ' εαυτόν)

Της Κουμπερλάνδης πρίγκηψ!
Αυτό είναι ανύψωμα, όπου ή θα σκοντάψω
να κρημισθώ, ή χρεωστώ να το υπερπηδήσω!
Με σταματά 'ς τον δρόμον μου. – Κρύψετε την φωτιά
σας,
ω άστρα, φως να μην ιδή τον σκοτεινόν μου πόθον,
να μην ιδή το 'μάτι μου το χέρι! – Πλην να γείνη
ό,τι το 'μάτι να ιδή θα τρέμη, όταν γείνη!

(Εξέρχεται).

ΔΩΓΚΑΝ

Αλήθεια, Βάγκε αγαθέ, γενναίος είν' ο Μάκβεθ!
Κατήντησα να τρέφομαι με τα εγκώμια του

συμπόσιόν μου είν' αυτά! Πηγαίνωμεν! Εκείνος
επήγ' εμπρός με τον σκοπόν να μας προϋπαντήση.
Τι συγγενής! Το ταίρι του ο κόσμος δεν το έχει!

(Σάλπιγγες. Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ε'

Ἴνβερνες. Θάλαμος ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Μάκβεθ.

Εισέρχεται ἡ ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ ἀναγινώσκουσα ἐπιστολήν.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

«Με ἀπήντησαν τὴν ἡμέραν τῆς νίκης, αἱ ἀσφαλέστεραι «δε ἀποδείξεις με πείθουν, ὅτι γνωρίζουν περισσότερα παρά «ὅσον φθάνει νους ἀνθρώπου. Ἐνῶ μ' ἔκαιεν ἡ ἐπιθυμία νὰ «τας ἐρωτήσω καὶ ἄλλα, ἔγειναν ἀέρας καὶ ἀνελήφθησαν εἰς «τον ἀέρα. Ἐνῶ δε ἔμενα ἐκστατικὸς ἀκόμη ἀπὸ τον θαυμα- «σμόν μου, ἦλθε μήνυμα τοῦ βασιλέως ὅτι με ἀναγορεύει Θά- «νην τοῦ Καουδώρ, καθὼς με εἶχαν χαιρετήσῃ προ ολίγου αἱ «τρεις Μάγισσαι, ὅταν με παρέπεμψαν καὶ εἰς τα μέλλοντα «με το: Χαίρε σὺ, ποὺ βασιλεύς θα γείνης. Ἀυτὰ ἐνόμισα «καλόν νὰ τα κοινοποιήσω εἰς ἐσέ, τὴν ἀγαπητὴν σύντροφον «των μεγαλείων μου, διὰ νὰ μὴ στερηθῆς ὅ,τι σου ἀνήκει «ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, μὴ γνωρίζουσα τι μεγαλείον ἀκόμη σε «περιμένει. Κρύψε τα αὐτὰ εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ υγίαινε». Ἰδοὺ ποὺ εἶσαι Καουδώρ καὶ Γλάμης, καὶ θα γείνης κι' ὅ,τι σου ἔταξαν! Ἀλλὰ φοβοῦμαι τὴν καρδιά σου· μήπως γεμάτη ἀπ' το γλυκύ τῆς

ευσπλαγχνίας γάλα τον δρόμον τον σιμότερον να πάρης
δεν σ' αφήση! Τα μεγαλεία τα ποθείς, – φιλοδοξίαν
έχεις, αλλά δεν έχεις με αυτήν κι' όσην κακίαν πρέπει
να έχη ο φιλόδοξος! Με το καλόν το θέλεις εκείνο που
επιθυμείς. Το άδικον δεν θέλεις, αλλά το κέρδος τ'
άδικον ποθείς να τ' αποκτήσης! Κάτι να έχης έπρεπεν,
ω Γλάμη, να σου λέγη: Ιδού πώς πρέπει να φερθής διά
να κατορθώσης εκείνο, που πλειότερον φοβείσαι να το
κάμης παρά που έχεις μέσα σου τον φόβον μη δεν γείνη!
Ω! Έλα γρήγορα εδώ, να χύσω 'ς την ψυχήν σου την
τόλμην μου, κ' η γλώσσα μου να σου εκμηδενίση όσα
κι' αν είν' εμπόδια ως τον χρυσόν τον κύκλον, όπου η
Τύχη, και μ' αυτήν Δυνάμεις υπέρ φύσιν, να βάλουν τ'
απεφάσισαν 'ς την κεφαλήν σου στέμμα!

(Εισέρχεται ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ)

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Τι θέλεις συ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Ο βασιλεύς έρχετ' εδώ απόψε.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Τι λέγεις; Ετρελλάθηκες, ω άνθρωπε! Μαζή του
δεν είναι κι' ο αυθέντης σου; – Θα είχα μήνυμά του
διά να προετοιμασθώ, αν ήρχετο απόψε.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Αλήθεια! Ο αυθέντης μου έρχετ' εδώ κ' εκείνος,
Να τρέξη γρηγορότερα επρόκαμ' ένας δούλος
και μόλις έφθασεν εδώ. Αναπνοήν δεν είχε!
Μόλις του έμειν' αρκετή να 'πή το μήνυμά του.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Περιποιήσου τον καλά. Μεγάλα νέα φέρνει!

(Εξέρχεται ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ).

Ακόμη ως κι' ο κόρακας εβράχνιασε κ' εκείνος που

κράζει ότι έρχεται 'ς τους πύργους μου ο Δώγκαν!
Ελάτε σεις, Δαιμόνια, εσείς που 'ς των φονέων
τας σκέψεις παραστέκεσθε, ξεγυναικώσετέ με! Με
άσπλαγχνην σκληρότητα εσείς γεμίσετέ με από τα
νύχια 'ς την κορφήν, – το αίμα πήξετέ μου, – τους
δρόμους όλους φράξετε εις την συνείδησίν μου, ώστε
της φύσεως ορμή ευσπλαγχνική καμμία να μη μπορή
τον φοβερόν σκοπόν μου να κλονίση, ούτε να φέρη
δισταγμόν εις την εκτέλεσίν του! Εσείς του Φόνου
όργανα, όπου και αν πλανάσθε κι' αόρατα συντρέχετε
'ς ό,τι κακόν κι' αν γείνη, ελάτε, κάμετε χολήν το
γάλα των μαστών μου! Έλα και συ, Νύκτα βαθειά,
σκεπάσου με του Άδου τον σκοτεινότερον καπνόν, ώστε
η μάχαιρά μου να μην ιδή την μαχαιριά, και ούτε απ'
επάνω να ημπορή ο Ουρανός να με παραμονεύση 'πίσ'
απ' τον πέπλον της νυκτός και να φωνάξη: Στάσου!

(Εισέρχεται ο ΜΑΚΒΕΘ)

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ω, έλα, Γλάμη ένδοξε και Καουδώρ μεγάλη,
ω έλα, μεγαλείτερε ακόμη κι' απ' τα δύο
κατά τον τελευταίον των χαιρετισμόν εκείνον!
Το γράμμα σου μ' εσήκωσε απ' το παρόν, και τώρα
το μέλλον προαισθάνομαι!

ΜΑΚΒΕΘ

Αγάπη μου, απόψε
ο βασιλεύς έρχετ' εδώ.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Πότε θ' αναχωρήση;

ΜΑΚΒΕΘ

Καθώς σκοπεύει, αύριον.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Δεν θα ιδή ο ήλιος
αυτό το αύριον ποτέ! Αλλά το πρόσωπόν σου
είναι βιβλίον ανοικτόν, καλέ μου Μάκβεθ, όπου

πράγματ' αλλόκοτα 'μπορεί καθένας ν' αναγνώση.
Θέλεις τον κόσμο να γελάς; Καθώς τον κόσμο κάμνε!
Χαράν να λέγη η γλώσσα σου, το 'μάτι σου, το χέρι·
να φαίνεσαι 'σαν τ' άκακο το άνθος, πλην να ήσαι
το φίδι αποκάτω του! Εκείνος που θα έλθη
την πρέπουσαν περίθαλψιν θα λάβη. Να μ' αφήσης
εγώ τα πάντα μόνη μου απόψε να φροντίσω.

Το μέγα έργον, που αυτήν θα τελεσθή την νύκτα,
εξασφαλίζει και αρχήν και παντοδυναμίαν
δι' όλας τας ημέρας μας και νύκτας εις το μέλλον.

ΜΑΚΒΕΘ

Τα ξαναλέγομεν αυτά!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Αλλ' απαθής να ήσαι·
εάν αλλάξη η όψις σου, θα 'πή ότι φοβείσαι.
Άφησε τ' άλλα εις εμέ. Εγώ θα τα φροντίσω!

(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Έμπροσθεν του μεγάρου του ΜΑΚΒΕΘ.

Αυλοί και δαυλοί. – Εισέρχονται ο ΔΩΓΚΑΝ, ο ΜΑΛΚΟΛΜ, ο ΔΟΝΑΛΔΑΙΝ, ο

ΒΑΓΚΟΣ, ο ΛΕΝΟΞ, ο ΜΑΚΔΩΦ, ο ΡΩΣ, ο ΑΓΚΟΣ, μετά συνοδίας.

ΔΩΓΚΑΝ

Ωραίον μέρος είν' αυτό! Ο ελαφρός αέρας
πνέει εδώ γλυκά γλυκά κ' ευφραίνει τας αισθήσεις.

ΒΑΓΚΟΣ

Και το πετροχελίδονον – ο πτερωτός μας ξένος
που έρχεται την άνοιξιν και 'ς τους ναούς φωληάζει. —
αυτό ακόμη μαρτυρεί με τα κτισίματά του
ότ' η πνοή των ουρανών γλυκά εδώ μυρίζει.
Δεν έχει σκέπης εξοχήν, δεν έχει κορωνίδα,
δεν έχει τοίχου στύλωμα, γωνιάν δεν έχει, όπου
να μη κρεμνιέτ' η κούνια του και κλίνη των παιδιών
του.

Εκεί που συχνοέρχεται να κάμη την φωλιά του,
είναι συνήθως καθαρός κ' ευώδης ο αέρας¹⁰.

(Εισέρχεται η ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ)

ΔΩΓΚΑΝ

Ιδού και η αρχόντισσα! Κυρία, καλώς σ' ήύρα.
Μας είναι βάρος κάποτε η φορτική φιλία
αν κ' είμεθα ευγνώμονες 'ς το δείγμα της φιλίας,
ώστε αν τώρα σ' ενοχλώ, εύχεσαι μολοντούτο
να μου πληρώση ο Θεός τον κόπον οπού παίρνεις,
και μου υποχρεόνεσαι διότι σου τον δίδω.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Όσα κι' αν κάμω, και διπλά και τρίδιπλα να είναι,
είναι μικρά και πενιχρά και δεν αντιζυγίζουν
όσ' αγαθά κι' όσην τιμήν μας επιδαψιλεύεις.

¹⁰ Η γλυκεία αύτη απεικόνισις της απόψεως της κατοικίας του Μάκβεθ θαυμάζεται ευλόγως, ως έντεχνος αντίθεσις των προηγηθεισών αγρίων σκηνών και της επερχομένης δολοφονίας, διαπραχθησομένης εντός αυτού τούτου του ηρέμου και γοητευτικού μεγάρου επί των τοίχων του οποίου κτίζει η χελιδών την φωλεάν της.

Δι' όλα σου τα παλαιά ευεργετήματά σου,
κι' όσα κοντά 'ς τα παλαιά εσώρευσες και πάλιν,
ευχέται σου θα είμεθα παντοτεινοί, αυθέντα.

ΔΩΓΚΑΝ

Πού είν' ο Θάνης; Έτρεχα τα ίχνη του να φθάσω,
με τον σκοπόν εγώ εδώ να τον προϋπαντήσω·
αλλά μ' επρόλαβεν αυτός. Ως άλλο φτερνιστήρι
τον έσπρωχν' η αγάπη του, και έφθασεν ο πρώτος.
Φιλοξενίαν σου ζητώ την νύκτ' αυτήν, Κυρία.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Αυθέντα μου, οι δούλοι σου, ό,τι καλόν κι' αν έχουν,
ανθρώπους, χρήματα, παιδιά, και την ζωήν ακόμη,
τα έχουν εις την θέλησιν και την διάθεσίν σου
και δεν σου δίδουν μ' όλ' αυτά παρ' ό,τι σου ανήκει.

ΔΩΓΚΑΝ

Πηγαίνομεν να εύρωμεν λοιπόν τον σύζυγόν σου.
Τον αγαπώ παραπολύ κι' ούτε ποτέ θα παύση
η εύνοιά μου προς αυτόν! Οδήγησέ μ' αν θέλῃς.

(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Εν τω μεγάρω του ΜΑΚΒΕΘ. Δούλοι και δαυλοί. Διέρχεται επιστάτης ακολουθούμενος υπό υπηρετών φερόντων σκεύη και φαγητά από της τραπέζης. Μετ' αυτούς ο ΜΑΚΒΕΘ.

ΜΑΚΒΕΘ

Αν ήτο να εγίνετο και να τελειόνη, τότε ας γείνη το ταχύτερον! – Αν η δολοφονία συνέπαιρνε 'ς τα βρόχια της τα επακόλουθά της, αν η επιτυχία της ησφάλιζε τα τέλη, αν ήτο ένα κτύπημα ν' αρκή αυτό και μόνον, αυτό να είναι και αρχή και τέλος εδώ κάτω, εδώ 'ς αυτό το άβαθο του Χρόνου περιγιάλι, – τότε την μέλλουσαν ζωήν την αψηφώ! Αλλ' όμως τα έργ' αυτά έχουν κ' εδώ την ανταπόδοσίν των. Γίνετ' εις άλλους μάθημα το αίμα το χυμένον, και στρέφεται το μάθημα και τιμωρεί εκείνον που πρώτος το edίδαξε. Η δε Δικαιοσύνη μας παίρνει το φαρμάκι μας 'ς τα σύμμετρά της χέρια και έπειτα 'ς τα χείλη μας προσφέρει το ποτήρι. – Αυτόν εδώ η σκέπη διπλά τον προστατεύει· εν πρώτοις είμαι συγγενής, κ' υπήκοός του είμαι· δεσμοί μεγάλοι και οι δυο· προς τούτοις τον ξενίζω κ' εγώ την θύραν χρεωστώ να κλείσω 'ς τον φονέα, όχι επάνω του εγώ μαχαίρι να σηκώσω! Αλλά και εις τον θρόνο του ήμερος ήτο

τόσον, εφάνη τόσον αγαθός 'ς την υψηλήν του θέσιν, ώστ' αι πολλαί του αρεταί τόσαι φωναί θα γείνουν, ωσάν αγγέλων σάλπιγγες, να καταμαρτυρήσουν ως έργον καταχθόνιον την εξολόθρευσίν του! Κ' εις τον ανεμοστρόβιλον επάνω καθισμένος, 'σαν βρέφος νεογέννητον κι' ολόγυμνον, ο Οίκτος, – ή με μορφήν των Χερουβείμ, που σχίζουν τον αιθέρα 'ς τους αοράτους τ' ουρανού επάνω ταχυδρόμους, – την φρίκην του ακούσματος θα την διασκορπίση με ήχον τόσον φοβερόν 'ς τα 'μάτια των ανθρώπων, ώστ' ο αέρας θα πνιγή απ' το πολύ το δάκρυ!

Άλλο αυτός μου ο σκοπός δεν έχει φτερνιστήρι να του κεντήση τα πλευρά, ειμή φιλοδοξίαν, που το σημάδι ξεπερνά 'ς το πήδημα και πέφτει¹¹...
(Εισέρχεται, η ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ)

ΜΑΚΒΕΘ

Τι θέλεις; αι; Τι γίνεται;

¹¹ Η αλληλουχία των μεταφορών και η, κατά τα φαινόμενα, παραφθορά του κειμένου αποκαθιστώσι λίαν σκοτεινόν το χωρίον τούτο, εις το οποίον ποικίλαι ερμηνείαι και διορθώσεις προτείνονται υπό των σχολιαστών. Ύπν' οδύνας αδαής, ύπνε δ' αλγέων ευαής ημών έλθοις, ευαίων, ευαίων άναξ. Και εν τω Ορέστη του Ευριπίδου (στ. 174-175) Πότνια, πότνια νυξ, υπνοδότειρα των πολυπόνων βροτών.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Απέφαγε; Ειπέ μου
πώς έφυγες;

ΜΑΚΒΕΘ

Μ' εξήτησε;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ωσάν να μη το 'ξεύρης!

ΜΑΚΒΕΘ

Δεν θέλω να το σπρώξωμεν μακρύτερα το πράγμα.
Τόσας τιμάς του χρεωστώ· τον έπαινό μου λέγει
ο κόσμος όλος. Την χρυσήν αυτήν υπόληψίν μου

να την φορώ 'ς την λάμπιν της ως στολισμόν προκρίνω,
και όχι απ' επάνω μου ευθύς να την πετάξω.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Και η Ελπίς που 'φόρεσες μην ήτο μεθυσμένη;
ή μη απεκοιμήθηκε 'ς το μεταξύ, και τώρα
ξυπνά και βλέπει κίτρινη και κατατρομαγμένη,
εκείνο που εχαίρετο προτήτερα να βλέπη;
Το μέτρον της αγάπης σου με τούτο μου το δίδεις!
Εκείνο πώχεις 'ς την καρδιά, δεν έχεις και την τόλμην
να φανερώσης μ' έργα σου, με την παλληκαριά σου;
Θέλεις αυτά που εκτιμάς ως στολισμόν του βίου,
και άνανδρος 'ς την ίδια σου εκτίμησιν να ήσαι;
θέλεις ν' αφίνης πάντοτε κατόπιν απ' το &θέλω&
ν' ακολουθή το &δεν τολμώ&;

ΜΑΚΒΕΘ

Παρακαλώ, σιώπα!
Τολμώ να κάμω κάθε τι οπού αρμόζει 'ς άνδρα.
Εκείνος που πλειότερον τολμά, δεν είναι άνδρας!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Λοιπόν τι ζώνον σ' έκαμε να μου ανακαλύψης
τα σχέδιά σου; Τότε δα ήσο αλήθεια άνδρας,
όταν δεν σ' έλειπ' η καρδιά και να τα εκτελέσης!
Και όσον μεγαλείτερος ζητείς να γείνης, τόσον
είσ' άνδρας! Δεν συνέτρεχε τόπος ή ώρα τότε,
αλλ' όμως ήθελες εσύ να φέρης και τα δύο.
Ιδού πού ήλθαν μόνα των! Αλλά ενώ τα ηήρες,
συ χάνεσαι! – Το γάλα μου το έδωκα και 'ξεύρω
πώς τ' αγαπά το βρέφος της μια μάννα που βυζάνει.
πλην κι' αν μ' εγλυκοκύτταζε 'ς τα 'μάτια το παιδί μου
θα ήρπαζα την ρώγα μου απ' τ' απαλά του γούλια
να του συντρίψω τα μυαλά, αν είχα κάμει όρκον,
καθώς εσύ τ' ωρκίσθηκες αυτό!

ΜΑΚΒΕΘ

Κι' αν αποτύχω;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ποιος θ' αποτύχη; Στύλωσε την γενναιότητά σου
και δεν αποτυγχάνομεν. Ενώ κοιμάτ' ο Δώγκαν, —
κ' ύπνον βαρύν του ταξειδιού ο κόπος θα του φέρη, —
τους δυο θαλαμηπόλους του θα τους δαμάσω τόσον
με τα συχνοκεράσματα, που το μνημονικόν των,
ο φύλακας του λογικού, ένας ατμός θα γείνη,
και μέσ' από την θήκην του ο νους θα ξεθυμάνη.
Ενώ εκείνοι κοίτονται ωσάν αποθαμένοι
'ς τον ύπνον τον κτηνώδη των, και τι δεν μπορούμεν
οι δυο μας ανεμπόδιστοι να κάμωμεν τον Δώγκαν,
και ν' αποδώσωμεν το παν 'ς τους δύο φύλακάς του,
ώστε αυτοί να φορτωθούν του έργου μας το βάρος;

ΜΑΚΒΕΘ

Να μου γεννάς αρσενικά, διότι μόνον άνδρες
αξίζει απ' τ' αδάμαστα τα σπλάγχνα σου να 'βγαίνουν!
Και ποιος τω όντι δεν θα 'πή, — τους δύο κοιμισμένους
αφού τους πασαλείψωμεν με αίμα, και συγχρόνως
αν κάμωμεν των μαχαιριών των ιδικών των χρήσιν, —
ποιος δεν θα 'πή ότ' είν' αυτοί οι ένοχοι και μόνοι;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ποιος θα τολμήσει να ειπή ή να πιστεύση άλλο,
όταν ιδούν τους θρήνους μας διά τον θάνατόν του;

ΜΑΚΒΕΘ

Επήρα την απόφασιν, κι' όλαι μου αι δυνάμεις
εις τούτο μόνον θα στραφούν το φοβερόν το έργον.
Πηγαίνωμεν! Ας ήμεθα φαιδροί 'ς τον κόσμον όλον,
ας κρύψη ο δόλος του 'ματιού του στήθους μας τον
δόλον!

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α'

Πρόδομος εν τω μεγάρω του Μάκβεθ.

Εισέρχεται ο ΦΛΗΝΣ φέρων εις χείρας δαυλόν,
ακολουθούμενος δε υπό του ΒΑΓΚΟΥ.

ΒΑΓΚΟΣ

Τι ώρα είναι της νυκτός;

ΦΛΗΝΣ

Δεν ήκουσα την ώραν,
αλλ' η σελήνη έδυσε.

ΒΑΓΚΟΣ

Και τώρα βασιλεύει
μεσάνυκτα.

ΦΛΗΝΣ

Αργότερα μου φαίνεται ότ' είναι.

ΒΑΓΚΟΣ αφοπλιζόμενος

Να το σπαθί μου· πάρε το. – Ο ουρανός απόψε
δεν εξοδεύεται. Σβυστοί οι λύχνοι του είν' όλοι. —
Πάρε και τούτο. – Μ' έρχεται ο ύπνος 'σαν μολύβι
και όμως ν' αποκοιμηθώ δεν ήθελα. Ω Θεία

Δυνάμεις, διώξετ' από 'μέ τους στοχασμούς τους
μαύρους

που κυριεύουν την ψυχήν 'ς του ύπνου την γαλήνην!

(Εισέρχεται ο ΜΑΚΒΕΘ, προπορευομένου υπηρέτου

δαυλούχου).

ΒΑΓΚΟΣ

Δος το σπαθί μου γρήγορα! – Εκεί ποιος είναι!

ΜΑΚΒΕΘ

Φίλος!

ΒΑΓΚΟΣ

Ακόμη δεν επλάγιασες; Ο βασιλεύς κοιμάται.
Ήτο 'ς το άκρον εύθυμος και ευχαριστημένος.
εφιλοδώρησ' άφθονα τους δούλους σου, και τούτο
το δακτυλίδι μ' έδωκε διά την σύζυγόν σου,
κι' απεκοιμήθηκ' ήσυχος.

ΜΑΚΒΕΘ

Μας ηύρε ανετοιίμους
την δε καλήν μας θέλησιν εδέσμευαν ελλείψεις,
δεν μας ήτο δυνατόν να γείνουν όσα πρέπει.

ΒΑΓΚΟΣ

Τα πάντα έγειναν καλά! – Την περασμένην νύκτα
ταις τρεις εκείναις μάγισσαις ταις είδα 'ς τ' όνειρόν μου
ήσαν όλα ψεύματα εκείνα που σου είπαν!

ΜΑΚΒΕΘ

Μου είχαν έβγει απ' τον νουν! Αλλά καμμίαν ώραν,
όποταν έχης τον καιρόν, αλλάζομεν δυο λόγια
περί της υποθέσεως αυτής.

ΒΑΓΚΟΣ

Όταν θελήσης!

ΜΑΚΒΕΘ

Αρκεί να σ' εύρω σύμφωνον όταν θα έλθη η ώρα
και θα κερδίσης εις τιμήν.

ΒΑΓΚΟΣ

Από αυτήν που έχω
να χάσω δεν επιθυμώ ζητών να την αυξήσω.
Θα κάμω ό,τι χρεωστώ εις τρόπον να φυλάξω
την πίστιν μου αμόλυντον και καθαράν καρδίαν.

ΜΑΚΒΕΘ

Καλή σου νύκτα κι' αγαθή εν τούτοις.

ΒΑΓΚΟΣ

Καλή νύκτα!

(Εξέρχονται ο Βάγκος και ο ΦΛΗΝΣ).

ΜΑΚΒΕΘ προς τον υπηρέτην Ειπέ εις την κυρίαν σου, εσύ, να μου σημάνη όταν μου κάμη το ποτόν, και πέσε να πλαγιάσης¹².

(Εξέρχεται ο υπηρέτης).

Τι είναι τούτο, μάχαιρα, που βλέπω αντικρύ μου, με την λαβήν της προς εμέ. Ω έλα να σε πιάσω!.. Δεν σ' έπιασα, αλλά εκείνα τα 'μάτια μου σε βλέπουν!.. Ω φάντασμα απαίσιον, δεν είσαι κ' εις το χέρι καθώς ς' τα μάτια αισθητόν; ή μη δεν είσαι άλλο παρά μαχαίρι φανταστόν, απάτης μόνον πλάσμα που το γεννά η κεφαλή 'ς την έξαψιν της θέρμης; Όμως σε βλέπω πάντοτε, ψηλαφητόν σε βλέπω καθώς αυτό, που το τραβώ από την θήκην τώρα! Τον δρόμον όπου έμελλα

¹² Το &βραδυνόν& τούτο &ποτόν& ήτο, ως φαίνεται, σύνηθες προ του ύπνου, κατά τους χρόνους του Σαικσπείρου. Εν τη επομένη σκηνή βλέπομεν ότι η Λαΐδη Μάκβεθ, κατά τα προσχεδιασθέντα, απενάρκωσε δι' αυτού τους παρά τον Βασιλέα κοιμωμένους φύλακας. Συνίστατο δε, ως λέγεται, το ποτόν τούτο, εκ μίγματος οίνου και γάλακτος.

να πορευθώ μου δείχνεις, και όμοιόν σου σύνεργον
θα είχα εις το χέρι!.. Μη παίζου με τα 'μάτια μου αι
άλλαι μου αισθήσεις, μη τα πάντα ξεπερνά η όρασίς
μου μόνη; δε βλέπω, να! κ' εις την λαβήν κ' επάνω 'ς
την λεπίδα αίματος είναι σταλαγμοί, όπου δεν ήσαν
πρώτα! Όχι! απάτη μου το παν! Ο φονικός σκοπός
μου το σχήμ' αυτό τ' ανύπαρκτον 'ς τα 'μάτια μου
λαμβάνει!.. αυτήν την ώραν της νυκτός 'ς το ήμισυ της
σφαίρας η φύσις φαίνετ' ως νεκρά, – κ' εξαπατούν
τον ύπνον όνειρα τώρα τρομερά μέσ' 'ς τα σκεπάσματά
του. Τώρα γυρνούν Εξωτικά, κ' εις την χλωμήν Εκάτην
προσφέρουν την λατρείαν των. Κι' ο άσαρκος ο Φόνος
ακούει τα ουρλιάσματα του λύκου, του φρουρού του,
και ξεκινά, κι' αργοπατεί 'ς το σκότος, με το βήμα που
'πήγαιν' ο Ταρκίνιος 'ς το έργον του... 'σαν φάσμα! –
Εσύ ω Γη ακίνητη, γερά θεμελιωμένη, τα βήματά μου
μη τ' ακούς εκεί όπου πηγαινουν, μη τύχη και οι λίθοι
σου βαλθούν να φλυαρήσουν και διώξουν έξαφν' απ'
εδώ την φρίκην, που αρμόζει 'ς αυτής της ώρας τον
σκοπόν! – Ενώ τον φοβερίζω εκείνος ζη. Τέτοια φωτιά
με λόγια δεν ανάπτει!

(Ακούεται σήμαντρον)

Πηγαινώ, και τετέλεσται! Το σήμαντρον με κράζει!
Σημαίνει, Δώγκαν, διά σε! Νεκρώσιμα σημαίνει!
Μη το ακούς! 'Η Ουρανός ή 'Αδης σε προσμένει!

(Εξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Β'

Εν τω αυτώ προδόμω.
Εισέρχεται η ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Εκείνο που τους 'μέθυσε, καρδιά 'ς εμένα δίδει·
εκείνο που τους 'δρόσισεν, εμένα με φλογίζει!..
Τι είναι τούτο; – Σιωπή!.. Η κουκουβάγια ήτον,
ο κράκτης ο απαίσιος, που άγρια φωνάζει
την μαύρην καλήν-νύκτα του! – Ο Μάκβεθ είναι μέσα,
η θύρα είναι ανοικτή, κ' οι δούλοι μεθυσμένοι
εμπαίζουν το καθήκον των με τα ροχαλητά των.
Εδόλωσα με βότανα το βραδυνόν πιτόν των,
ώστ' η Ζωή κι' ο Θάνατος μαλλόνουν, και δεν 'ξεύρουν
αν ζουν ή αν απέθαναν!

ΜΑΚΒΕΘ έσωθεν

Ποιος είναι! Ω!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Τι λέγει;
Φοβούμαι μη εξύπνησαν και τίποτε δεν γείνη!
Ω! είναι η εκτέλεσις ο φόβος, όχι η πράξις!
Άκουε!.. Έτοιμα εκεί τα είχα τα μαχαίρια,
Αδύνατον να μη τα ιδή! – Μ' εφάνη 'σάν να βλέπω
εμπρός μου τον πατέρα μου εκεί που εκοιμάτο,
αλλέως εγώ μόνη μου το έκαμνα!.. Ο Μάκβεθ!

(Εισέρχεται ο ΜΑΚΒΕΘ)

ΜΑΚΒΕΘ

Τετέλεσται! – Δεν ήκουσες κανένα κρότον;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Μόνον
της κουκουβάγιας την φωνήν και την βοήν των
γρύλλων.

Δεν ήσο συ που 'φώναξεις;

ΜΑΚΒΕΘ

Αι; Πότε;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Τώρα!

ΜΑΚΒΕΘ

Τώρα;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Μάλιστα! Τώρα!

ΜΑΚΒΕΘ

Άκουσε, 'ς το πλάγι ποιος κοιμάται;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ο Δοναλβαίν.

ΜΑΚΒΕΘ βλέπων τας χείρας του

Ω θέαμα φρικτόν!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ανοησία,
να λέγης: θέαμα φρικτόν!

ΜΑΚΒΕΘ

ΊΣ τον ύπνον του ο ένας
εγέλασε, κι' ο δεύτερος εφώναξε «Σκοτόνουν»
κι' ένας τον άλλον Ίξύπνησε. Εστάθηκα ν' ακούσω,
κι' αφού επροσευχήθηκαν τους Ίξαναπήρε ο ύπνος.

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Κοιμούντ' οι δύο των μαζί εκεί

ΜΑΚΒΕΘ

Ο ένας είπε:
Βοήθειά μου ο Θεός! κι' είπε «Αμήν» ο άλλος,
ωσάν να μ' έβλεπαν μ' αυτά τα φονικά τα χέρια!
Τους ήκουα που 'τρόμαζαν, αλλά δεν ημπορούσα
να 'πώ «Αμήν», που έλεγαν «Θεέ, βοήθειά μας»,

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Άφες τα τούτα!

ΜΑΚΒΕΘ

Διατί κ' εγώ δεν ημπορούσα
να το προφέρω το Αμήν; Είχα πολλήν ανάγκην
από την χάριν του Θεού, και όμως εκολνούσε
'ς τον λάρυγγά μου το Αμήν!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Μη συλλογείσαι τόσον
αυτά τα πράγματα, ειδέ ίσως μας έλθη τρέλλα!

ΜΑΚΒΕΘ

Μ' εφάνη 'σάν να ήκουα μίαν φωνήν να κράζει:
«Ύπνον δεν έχεις 'ς το εξής! Εσκοτώσε τον Ύπνον
ο Μάκβεθ, τον εσκοτώσε τον Ύπνον τον αθών,
αυτόν που το κουβάριασμα ξεπλέκει των φροντίδων,
τον θάνατον εις την ζωήν της κάθε μας ημέρας
λουτρόν του κόπου, βάλσαμον του νου του πονεμένου,
το άρτυμα της φύσεως, τον μέγαν τροφοδότην
'ς του βίου το συμπόσιον¹³.»

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Τι είν' αυτά που λέγεις;

ΜΑΚΒΕΘ

«Δεν έχεις ύπνον 'ς το εξής», εβούζε. « Τον Ύπνον
ο Γλάμησ τον εσκοτώσεν, ώστε δεν έχει πλέον
να κοιμηθή ο Καουδώρ, να κοιμηθή ο Μάκβεθ!»

¹³ Τα περί του ύπνου ταύτα ανακαλούσι τον ωραίον χορόν εν Φιλοκότητη του Σοφοκλέους (στ. 826 κτλ.)

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ποίος τα έκραξεν αυτά; – Αγαπητέ μου Θάνη,
λυγά και χαλαρόνεται η ανδρική καρδιά σου,
εάν αφίνης εις αυτά να χάνεται ο νους σου.
Πήγαιν' ευθύς, εύρε νερόν και ξέπλυνε αμέσως
από τα χέρια σου αυτόν τον μαύρον καταδότην. —
Τι μου τα έφερρες εδώ τα δύο τα μαχαίρια;
Πρέπει εκεί 'ς το πλάγι του να μείνουν! Πήγαινέ τα
και άλειψε με αίματα τους κοιμισμένους δούλους!

ΜΑΚΒΕΘ

Δεν 'πάγω! Το τι έκαμα, να το σκεφθώ και μόνον
με πιάνει τρόμος. Δεν τολμώ να το ιδώ και πάλιν!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Μικρόψυχε! Δος τα εδώ εμένα τα μαχαίρια!
Οι κοιμισμένοι κ' οι νεκροί είναι ωσάν εικόνες.
Τον διάβολον ζωγραφιστόν μόνον παιδιά τον τρέμουν.

Αν τρέχη αίμ' απ' την πληγήν, το πρόσωπον των
δούλων

θα πασαλείψω, να φανούν ως ένοχοι εκείνοι.

(Εξέρχεται. Ακούεται έξωθεν κρότος θύρας
κρουομένης).

ΜΑΚΒΕΘ

Ποιος να κτυπά; Τι έπαθα και με κατατρομάζει
κάθε βοή που ακουσθή; – Τι είν' αυτά τα χέρια;
Α! με στραβόνουν! Ημπορεί του Ποσειδώνος όλος
ο άπειρος Ωκεανός αυτό ποτέ το αίμα
να πλύνη απ' το χέρι μου; Όχι! Το χέρι τούτο
το πέλαγος τ' αέραντον θα καταπορφυρώση,
να κάμη κατακόκκινα τα γαλανά νερά του¹⁴!

¹⁴ Εν τη &Εστία& της 7 Ιανουαρίου 1880 ο Κοσ Ροϊδης υπέδειξεν ήδη την ομοιότητα της παραβολής ταύτης (επαναλαμβανομένης και υπό της Λαίδης Μάκβεθ εν τη σκηνή της υπνοβασίας) προς το Αισχύλειον:– Πόροι τε πάντες εκ μιας οδού βαινόντες τον χαιρομυσή φόνον καθαίροντες ιούσαν άτην. (Χοηφόροι 70 – 72) Ούτω και ο Σοφοκλής εις Οιδίπουν Τύραννον (στ. 1214-5)Οίμαι γαρ ούτ' αν Ίστρον, ούτε Φάσιν αν νίψαι καθαριώ την δε την στέγην. Ο Κοσ Starper σημειών ταύτα και άλλα παραδείγματα παρεμφερών χωρίων, επιλέγει: «Εάν εν τω θεάτρω του Σαικσπέιρου και εν τω της αρχαίας «Ελλάδος απαντώμεν σκέψεις, εικόνας ή και περιπλοκάς ομοιαζούσας προς «αλλήλας την τοιαύτην ομοιότητα ουδαμώς οφείλομεν ν' αποδώσωμεν εις «μίμησιν δήθεν, αλλ' απλώς και μόνον εις το ότι οι αρχαίοι ποιηταί και «ο νεώτερος ήντλησαν επίσης εις την αυτήν ανέανον πηγήν πάσης ποιήσεως» (Shakespeare et al Antiquité τόμ. Β'

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ επιστρέφουσα

Τα χέρια μου κοκκίνισαν 'σάν τα δικά σου· όμως
θα εντρεπόμενη την καρδιάν αχνήν να έχω τόσον!

(Κρούεται έξωθεν η θύρα).

Κάποιος την θύραν μας κτυπά· ακούεις; – Έλα
μέσα· 'λίγο νερό την πράξιν μας αρκεί να την ξεπλύνη·
τόσον αρκεί! Τι έγεινε το παλαιόν σου θάρρος; Άκουε!
Εξακολουθεί ο κρότος εις την θύραν! Το νυκτικόν
σου φόρεσε, μη πρέπει να φανώμεν κ' ιδούν πως δεν
'πλαγιάσαμεν. – Μη χάνεσαι εις σκέψεις!

ΜΑΚΒΕΘ

Να 'ξεύρω το τι έκαμα! Ας ήτο να μη 'ξεύρω
την ύπαρξίν μου!

(Κρούεται η θύρα).

Κτύπα συ! Μη θέλῃς να 'ξυπνήσης τον Δώγκαν με

τον κρότον σου; Ω! Είθε να 'μπορούσες!
(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'

Εν τῷ αὐτῷ προδρόμῳ. Κρούεται ἔξωθεν ἡ θύρα.
(Εισέρχεται θυρωρός).

ΘΥΡΩΡΟΣ

Να κτύπημα, ἀλήθεια κι' ἀλήθεια! Ἀν ἦτο να κάμνη
κανεῖς
τον θυρωρόν εἰς τὴν κόλασιν, ἡσυχίαν δεν θα εἶχεν· ὅλο
θα ἐγύριζε τὸ μάνδαλο. (Κρούεται ἡ θύρα). Κτύπα,
κτύπα,
κτύπα! – Ποῖος εἶν' ἐκεῖ, δι' ὄνομα τοῦ Βελζεβούλ! –
Ἰσως
εἶναι κανεῖς μωλωνάς, που ἐκρεμάσθηκε διότι
περιμένει ευφορίαν
τῆς γῆς. Καλῶς ὠρίσες! Φέρε μαζή σου προσόψια
πολλά·
θα ἔχῃς να ἰδροκοπήσης ἐδῶ δι' αὐτό που ἔκαμες.
(Ἐξακολουθεῖ
ὁ κρότος). Ποῖος εἶν' ἐκεῖ, μα τοῦ ἄλλου διαβόλου τὸ
ὄνομα!
– Θα ἦναι μα τὴν πίστιν μου, κανεῖς διπρόσωπος, ἀπ'
ἐκείνους
οπού σου πέρνουν ὄρκον, ὅτι τὸ ἄσπρο εἶναι μαύρο καὶ

το μαύρο άσπρο, – κανείς άξιος να πωλήση και την
ψυχήν

του διά την αγάπην του Θεού, και όμως δεν κατώρθωσε
να

τον γελάση τον Θεόν διά να του ανοίξη την πύλην των
Ουρανών.

Κόπιασε μέσα, διπρόσωπε! (Κρούεται η θύρα). Κτύπα,
κτύπα, κτύπα! – Ποίος είναι; – Θα ήναι, μα την πίστιν
μου, κανείς ράπτης Άγγλος, κ' έρχεται εδώ διότι
έκλεψε πανί

από βράκαν Γαλλικήν¹⁵. Έλα, ράπτη, να πυρώσης εδώ
το

σίδερό σου. (Κρούεται η θύρα). Κτύπα, κτύπα! –
Ήσυχίαν δεν

με αφίνουν! – Ποίος είσαι του λόγου σου;... Όμως
κάμνει

κρύον! Δεν είναι η κόλασις εδώ· εκεί κάμνει ζέστην.
Λοιπόν,

δεν κάμνω κ' εγώ τον θυρωρόν του διαβόλου. – Μου
είχεν έλθει

'ς τον νουν ν' ανοίξω την θύραν του εις ένα από κάθε
συντεχνίαν, απ' εκείνους οπού πηγαίνουν εις το
αιώνιον πυρ μέσα

από των ανθών τον δρόμον. (Εξακολουθεί ο κρότος).
Να με, να με!

¹⁵ Ο αστεϊσμός ούτος του θυρωρού θεωρείται ως αναγόμενος εις το στενόν των Γαλλικών περισκελίδων της εποχής εκείνης. Ο ράπτης ο δυνάμενος να υποκλέψη ύφασμα εξ αυτών ηδύνατο να θεωρηθή επιτήδειος τω όντι περί το κλέπτειν.

Έφθασα! Μη ξεχνάτε τον θυρωρόν, παρακαλώ.

(Ανοίγει την θύραν. Εισέρχονται ο ΜΑΚΔΩΦ και ο ΛΕΝΟΞ).

ΜΑΚΔΩΦ

Πάρα πολύ θα ήργησες, καλέ μου, να πλαγιάσης,
και δεν σου έκαμνε καρδιά το στρώμα σου ν' αφήσης.

ΘΥΡΩΡΟΣ

Μα την πίστιν μου, Κύριε, το εδιασκεδάσαμεν ως που
έκραξεν ο πετεινός.

ΜΑΚΔΩΦ

Κοιμάται ο αυθέντης σου;

(Εισέρχεται ο ΜΑΚΒΕΘ).

Ιδού, – ο θόρυβός μας
τον έκαμε κ' εξύπνησε.

ΛΕΝΩΞ

Καλή ημέρα, Μάκβεθ!

ΜΑΚΒΕΘ

Καλή σας 'μέρα κι' αγαθή, κ' οι δυο.

ΜΑΚΔΩΦ

Καλέ μου Θάνη,
ακόμη δεν εξύπνησεν ο βασιλεύς;

ΜΑΚΒΕΘ

Ακόμη.

ΜΑΚΔΩΦ

Να τον ξυπνήσω 'πρόσταξε πρωί πρωί. Φοβούμαι
μην ήργησα.

ΜΑΚΒΕΘ

Πλησίον του εγώ να σ' οδηγήσω,

ΜΑΚΔΩΦ

Τον κόπον μ' ευχαρίστησιν θα λάβης, το γνωρίζω,
αλλ' όμως κόπος πάντοτε θα ήναι.

ΜΑΚΒΕΘ

Όχι, όχι!
Οπότεν είν' ευχάριστος ο κόπος ξεκουράζει.
Ιδού, η θύρα είν' αυτή.

ΜΑΚΔΩΦ

Θα έμβω μ' άδειάν σου.
Μου το διάταξε.

(Εξέρχεται).

ΛΕΝΩΞ

Λοιπόν ο βασιλεύς σκοπεύει
ν' αναχωρήση σήμερα;

ΜΑΚΒΕΘ

Αυτός είν' ο σκοπός του.

ΛΕΝΩΞ

Τι νύκτ' απόψε τρομερά! Εις το κατάλυμά μας
έρριξε κάτω ταις γωνίαις η βία του ανέμου!
Μου λέγουν ότ' ηκούσθησαν εις τον αέρα θρήνοι,
κραυγαί θανάτου φοβεραί, ωσάν να προμηγύνουν
ελεεινήν καταστροφήν κι' ανήκουστα συμβάντα
'ς την δυστυχή πατρίδα μας. Κ' η Γη, καθώς μου είπαν,
είχε κι' αυτή παροξυσμόν και έτρεμε!

ΜΑΚΒΕΘ

Αλήθεια,
ήτο αγρία η νυκτιά!

ΛΕΝΩΞ

Η νεαρά μου μνήμη
δεν ενθυμείται 'σάν αυτήν να ξαναείδε άλλην.

(Εισέρχεται ο ΜΑΚΔΩΦ).

ΜΑΚΔΩΦ

Ω! Φρίκη! Φρίκη! Να το 'πη δεν δύναται η γλώσσα,
να το χωρέση και ο νους δεν ημπορεί!

ΜΑΚΒΕΘ και ΛΕΝΩΞ

Τι είναι;

ΜΑΚΔΩΦ

Ο Άδης εξεπέρασε τα κατορθώματά του!
Με χέρια ιερόσυλα εχώθηκεν ο Φόνος
εις του Κυρίου τον ναόν και έκλεψ' από μέσα
του κτίσματος την ύπαρξιν¹⁶!

¹⁶ Most sacrilegious murder hath brok ope the lord's anointed temple, and stole thence the life of the building. Το παράδειγμα τούτο της αλληλουχίας των μεταφορών, ήτις χαρακτηρίζει ιδίως εν τω δράματι τούτω το ύφος του Σαικσπέιρου, και των ανυπερβλήτων συχνάκις δυσκολιών προς τας οποίας έχει να παλαίση ο μεταφραστής, τίνες των σχολιαστών θέλησαν να είπωσιν ενταύθα

ΜΑΚΒΕΘ

Τι ύπαρξιν; Τι λέγεις;

ΛΕΝΩΞ

Τι εννοείς; Ο βασιλεύς;...

ΜΑΚΔΩΦ

Ελάτε να ιδήτε,
ελάτε, νέα Μέδουσα το φως σας να τυφλώση!
Μη μου ζητήτε να τα 'πώ, πηγαίνετε, ιδέτε,
και έπειτα λαλήσετε.

λογοπαίγνιον (temple μήνιγξ και ναός). Ο ποιητής αινίττεται κατ' αυτούς, το χωρίον της προς Κορινθίους επιστολής: «Υμείς γαρ ναός Θεού εστέ ζώντος» ς. 16 και το Βασιλειών Α' ι': «και τούτο σοι το σημείον ότι έχρισε σε Κύριος επί κληρονομίαν αυτού εις άρχοντα». Τοιαύτα τεκμήρια της αναγνώσεως των ιερών Γραφών συχνάκις ευρίσκει τις εις τα έργα του Σαικσπέιρου.

(Εξέρχονται ο ΜΑΚΒΕΘ και ο ΛΕΝΩΞ)

Ξυπνήστε! Σηκωθήτε! Σημάνετε το σήμαντρον! Ω!
Φόνος! Προδοσία! Ξυπνήστε, Βάγκε, Δοναλβαίν και
Μάλκολμ! Σηκωθήτε, τινάξτε' απ' επάνω σας τον
ήσυχον τον ύπνον, – τον θάνατον τον ψεύτικον, – κ'
ελάτ' εδώ να ιδήτε τον θάνατον αληθινόν! Ξυπνήστε,
σηκωθήτε της τελευταίας Κρίσεως να ιδήτε την εικόνα!
Ελάτε! Μάλκολμ, Δοναλβαίν και Βάγκε! Σηκωθήτε,
ωσάν να εσηκόνεσθε μέσ' απ' τα σάβανά σας, ωσάν
νεκροφαντάσματα ελάτ', αυτήν την φρίκην να την
ιδούν τα 'μάτια σας! – Τα σήμαντρα κτυπάτε!

(Κρούονται οι κώδωνες).

(Εισέρχεται η ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ).

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Τι τρέχει, και το σήμαντρον με την [φρικτήν κραυγήν
του
μας κράζει απ' τον ύπνον μας όλους εδώ; Ομίλει.
ειπέ!

ΜΑΚΔΩΦ

Καλή Κυρία μου, δεν είναι να τ' ακούσης

εκείνο πώχω να ειπώ· ο ήχος του σκοτόνει,
αν έμβη εις γυναικός αυτί.

(Εισέρχεται ο ΒΑΓΚΟΣ).

ΜΑΚΔΩΦ

Ω Βάγκε, Βάγκε, Βάγκε!
Τον Δώγκαν τον εσκοτώσαν!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Ω, συμφορά! ω, φρίκη!
Εδώ 'ς την στέγην μου!

ΒΑΓΚΟΣ

Φρικτόν όπου και αν συνέβη!
'Πέ ότι έσφαλες, Μακδώφ, 'πέ μου πως ήτο ψεύμα.

(Εισέρχονται ο ΜΑΚΒΕΘ και ο ΛΕΝΩΞ).

ΜΑΚΒΕΘ

Αν ήτο και απέθνησκα πριν τούτου μίαν ώραν,
θα έλεγα πως έζησα ζωήν ευτυχισμένην!
Τώρα εις τα εγκόσμια ουσίαν δεν ευρίσκω·
τα πάντα μάταια· νεκρά και η χαρά κ' η δόξα·
'πάγει ο οίνος της ζωής – το καταπάτι μένει,
του πίθου μόνον καύχημα εις το εξής¹⁷.

(Εισέρχονται ο ΜΑΛΚΟΛΜ και ο ΔΟΝΑΛΒΑΙΝ)

ΔΟΝΑΛΒΑΙΝ

Τι τρέχει;
Ποιος εκακόπαθε;

ΜΑΚΒΕΘ

Εσύ! Εσύ, και δεν το 'ξεύρεις.

¹⁷ Η υπερβολή των εκφράσεων μαρτυρεί το ανειλικρινές της λύτης του Μάκβεθ.

Του αίματός σου η πηγή, η κεφαλή, η βρύσις,
εστείρευσεν! Εκόπηκε το ρεύμα της ζωής σου!

ΜΑΚΔΩΦ

Τον Δώγκαν, τον πατέρα σου τον 'σκότωσαν!

ΜΑΛΚΟΛΜ

Ω! – Ποίος;

ΜΑΚΔΩΦ

Οι φύλακές του, φαίνεται. Αιματωμένα ήσαν
τα πρόσωπα, τα χέρια των, καθώς και τα μαχαίρια
που ηύραμεν ασκούπιστα εις τα προσκέφαλά των.
Εφαίνοντο εμβρόντητοι και παραζαλισμένοι.
Σ' αυτούς ζωή δεν έπρεπε να πιστευθή ανθρώπου!

ΜΑΚΒΕΘ

Και όμως μετενόησα πώς εις την έξαψίν μου
να τους φονεύσω και τους δυο!

ΜΑΚΔΩΦ

Ω! Διατί, ω Μάκβεθ;

ΜΑΚΒΕΘ

Ποιος δύνατ' έξω εαυτού και φρόνιμος να ήναι,
ήμερος κι' άγριος, – ψυχρός και αφωσιωμένος,
όλα 'ς τον ίδιον καιρόν; Κανείς! 'ς την έξαψίν μου
ο χαλινός του λογικού δεν μ' εκρατούσε πλέον.
Νεκρός εκεί ο βασιλεύς, με καταπλουμισμένο
το ασημένιο δέρμα του απ' το χρυσό του αίμα,
κ' αι ανοικταί του αι πληγαί μ' εφάινοντο να ήσαν,
είσοδοι τόσαι της φθοράς, της φύσεως χαλάστραι! —
Κ' εκεί οι δολοφόνοι του, 'ς το χρώμα βουτημένοι
του φόνου, – τα μαχαίρια των αιματοτυλιγμένα...

Ποίος εκεί την δύναμιν να κρατηθή θα είχε,
καρδιάν αν είχε ν' αγαπά, κ' εις την καρδιάν την
τόλμην
να δείξη την αγάπην του;

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Βοήθεια! Ω! να φύγω¹⁸!

ΜΑΚΔΩΦ

Λιγοθυμά, ιδέτε την!

¹⁸ Η κοινή εξήγησις ενταύθα είναι ότι η Λαίδη Μάκβεθ πράγματι λιποθυμεί, μη αντέχουσα επί πλέον εις του νευρικού συστήματος την έντασιν. Επί του θεάτρου, εν Αγγλία, φέρεται έξω της σκηνης υπό των θαλαμηπόλων αυτής, αίτινες παρουσιάζονται εν νυκτερινή ενδυμασία, ωσει αίφνης αφυπνιθείσα. «Ενώ η Λαίδη Μάκβεθ λιποθυμεί, ο μεν Βάγκος και ο Μακδώφ ανησυχούσι «περί αυτής, ο δε Μάκβεθ διά της αδιαφορίας του φαίνεται ως θεωρών «προσποιετήν την λιποθυμίαν. Αλλά παρατηρητέον ότι, κατά την περίστασιν «ταύτην, κακούργος απεσκληρυμένος ήθελεν επιδείξει έκπληξιν και «ανησυχίαν, προς αποφυγήν της τοιαύτης εξηγήσεως της αδιαφορίας του. Ο «Μάκβεθ δεν είναι εισέτι ικανώς κύριος εαυτού, όπως προσποιεθή τούτο.» (Malone).

ΔΟΝΑΛΔΑΙΝ κατ' ιδίαν προς τον ΜΑΛΚΟΛΜ

Την γλώσσαν τι κρατούμεν,
ενώ προ πάντων εις ημάς εδώ ανήκει λόγος;

ΜΑΛΚΟΛΜ κατ' ιδίαν,

Εδώ τι λόγος ωφελεί, που μας παραμονεύει
κρυμμένη μέσ' 'ς την τρύπαν της η Μοίρα η κακή μας,
και να χυθή επάνω μας ζητεί, να μας αρπάξει;
Να φύγωμεν! Δεν 'μέστωσε το δάκρυ μας ακόμη!

ΔΟΝΑΛΔΑΙΝ κατ' ιδίαν

Κι' ακόμη δεν εξύπνησεν ο πόνος της ψυχής μας!

ΒΑΓΚΟΣ

Την Λαίδη βοηθήσετε!

(Η ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ φέρεται έξω της σκηνής).

Κ' ημείς, τα σώματά μας αφού τα προφυλάξωμεν απ' την γυμνότητά των, εδώ ενταμονόμεθα να κάμωμεν ερεύνας, αυτό να εξετάσωμεν το φρικαλέον πράγμα. Τώρα τον νουν μας δισταγμοί και φόβοι τον κλονίζουν. Αλλά εδώ, εις τον Θεόν ενώπιον, ομνύω να πολεμήσω τους κρυφούς σκοπούς της προδοσίας!

ΜΑΚΔΩΦ

Κι εγώ τ' ομνύω!

ΠΑΝΤΕΣ

Όλοι μας!

ΜΑΚΒΕΘ

Πηγαίνωμεν αμέσως

την ανδρικήν να βάλωμεν στολήν μας, και κατόπιν
εδώ ενταμονόμεθα όλοι μαζί.

ΠΑΝΤΕΣ

Προθύμως.

(Εξέρχονται πάντες, εκτός του ΜΑΛΚΟΛΜ και του
ΔΟΝΑΛΒΑΙΝ)

ΜΑΛΚΟΛΜ

Συ τι σκοπεύεις; Απ' αυτούς ν' απέχωμεν προκρίνω.
'Σ τον άπιστον είν' εύκολον να προσποιήται λύπην.
Εις την Αγγλίαν 'πάγω 'γώ.

ΔΟΝΑΛΒΑΙΝ

Κ' εγώ 'ς την Ιρλανδίαν.
Ασφαλεστέρα χωριστά η τύχη καθενός μας.
Εδώ μαχαίρια κρύπτονται 'ς τα χαμογέλοια μέσα·

τα δε συγγενικώτερα βαθύτερα πληγόνουν.

ΜΑΛΚΟΛΜ

Το βέλος 'ς το σημάδι του δεν έπεσεν ακόμη·
— καλόν να τ' αποφύγωμεν, εμπρός του μη μας εύρη! —
Εις τ' άλογα! Χαιρετισμοί κ' ευγένειαι ας λείψουν·
ωσάν τους κλέπτας φεύγωμεν. Κλοπή συγχωρημένη
κανείς να κλέπτet' απ' εκεί, όπου ελπίς δεν μένει.

(Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ΄

Ἐξώθεν του μεγάρου του ΜΑΚΒΕΘ.
(Εισέρχονται ο ΡΩΣ και εἷς ΓΕΡΩΝ).

ΓΕΡΩΝ

Θυμούμαι ὅσα ἐγέναν προ εβδομήντα χρόνων,
κ' εἰς ὅλον το διάστημα της μακρινῆς μου πείρας
εἶδα και ὥραις φοβεραῖς κι' αλλόκοτα συμβάντα·
αλλ' ἡ φρικτὴ αὐτὴ νυκτιὰ ἔξεπέρασε τα πάντα!

ΡΩΣ

Καλέ μου γέρε κι' αγαθέ, ο Ουρανός, ιδέ τον,
ὡσάν να τον ετάραξαν τα ἔργα του ανθρώπου,
το σκῆνωμά του απειλεῖ το αιματοβαμμένον.
Να λάμπη τώρα ἔπρεπε φως της ημέρας, κι' ὅμως
σβύνει το σκότος της νυκτός τον ταξειδιάρην λύχνον.
Ἡ ἡμέρα μην εντρέπεται; ἢ θριαμβεύει ἡ Νύκτα,
κι' ἀντὶ ν' ασπάζεται την γην το φως το ζωογόνον,
το πρόσωπόν του ἐκρυσσε ἔς τα σάβανα του σκότους;

ΓΕΡΩΝ

Και τούτο είν' αφύσικον, κ' επίσης παρά φύσιν
το έγκλημα που έγεινε. – Την περασμένην Τρίτην
εκεί που υπερήφανα 'πετούσ' ένα ιεράκι
μια κουκουβάγια τάρπαξε και τόκαμε κομμάτια!

ΡΩΣ

Κι' αυτά του Δώγκαν τ' άλογα, – παράδοξον και όμως
αληθινόν, – ζώα λαμπρά, το άνθος των αλόγων,
αγρίευσαν, και έσπασαν τους σταύλους των, κ'
εβγήκαν
κ' εχύθησαν ακράτητα κ' επαναστατημένα,
'σάν νάθελαν τον πόλεμον να κάμουν 'ς τους
ανθρώπους!

ΓΕΡΩΝ

Το ένα τ' άλλο έφαγε, μου είπαν.

ΡΩΣ

Είν' αλήθεια!
Το είδα με τα μάτια μου και μ' έπιασε τρομάρα!

(Εισέρχεται ο ΜΑΚΔΩΦ)

ΡΩΣ

Να κι' ο Μακδώφ! – Αι, φίλε μου, ο κόσμος πώς τα
'πάγει;

ΜΑΚΔΩΦ

Και δεν τον βλέπεις;

ΡΩΣ

Τους φονείς τους ήυραν τίνες είναι;

ΜΑΚΔΩΦ

Εκείνοι που εφόνευσεν ο Μάκβεθ!

ΡΩΣ

Ω Θεέ μου!
Και τι καλόν επρόσμεναν;

ΜΑΚΔΩΦ

Άλλοι τους είχαν βάλλει. —
Του βασιλέως τα παιδιά, ο Δοναλβαίν κι' ο Μάλκολμ,
κρυφά κ' οι δύο έφυγαν, ώστ' είναι υποψία
ότ' είν' εκείνοι ένοχοι.

ΡΩΣ

Και τούτο παρά φύσιν!
Φιλοδοξί' απρόβλεπτη, την μέλλουσαν τροφήν σου
την κατατρώγεις μόνη σου! – Και βασιλεύς θα γείνη
ο Μάκβεθ ίσως;

ΜΑΚΔΩΦ

Έγεινε, και εις το Σκων επήγε
διά την στέψιν.

ΡΩΣ

Κι' ο νεκρός τι έγεινε του Δώγκαν;

ΜΑΚΔΩΦ

Στ' αγιασμένα χώματα κ' εκείνον τον επήγαν
εκεί που μένουν τα οστά των πρώην βασιλέων.

ΡΩΣ

Και συ πηγαίνεις εις το Σκων;

ΜΑΚΔΩΦ

Όχι, εξάδελφέ μου.
Διά το Φάιφ ξεκινώ.

ΡΩΣ

Εγώ 'ς το Σκων θα 'πάγω.

ΜΑΚΔΩΦ

Είθε να έβγουν εις καλόν όσα εκεί θα γείνουν!
Υγίαινε, και άμποτε να στρώση 'ς τα κορμιά μας
καλλίτερ' απ' την πρώτην μας η νέα φορεσιά μας.

ΡΩΣ

Ώρα καλή, πατέρα μου!

ΓΕΡΩΝ

Νάν' ο Θεός μαζί σου,
και μ' όποιον 'ξεύρει το κακόν εις αγαθόν να τρέψη
και τον εχθρόν του δύναται εις φίλον του να στρέψη.

(Εξέρχονται)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'

Εν τῷ βασιλικῷ ανακτόρῳ εἰς Φόρες.
(Εἰσέρχεται ὁ ΒΑΓΚΟΣ).

ΒΑΓΚΟΣ

Ἰδοῦ, τα ἔχεις: Βασιλεύς καὶ Καουδῶρ καὶ Γλάμης,
τα πάντα ὅσα ἔταξαν αἱ τρεῖς τῶν. Καὶ φοβοῦμαι
ὅτι το παν ἐπρόδωκες διὰ να τ' ἀποκτήσης!
Ἀλλ' εἶπαν δεν θα τα χαρὴν αὐτὰ ἡ γενεά σου,
κ' ἐγὼ θα γείνω κεφαλὴ καὶ ρίζα βασιλέων.
Ἐάν ἀπὸ το στόμα τῶν ἐξέρχεται ἀλήθεια, —
καθὼς σου το ἀπέδειξαν τα λόγια τῶν, ὦ Μάκβεθ, —
εἴαν αἱ προφητεῖαι τῶν ἀλήθευσαν 'ς ἐσένα,
καὶ εἰς ἐμένα διατί να μην επαληθεύσουν;
Καὶ διατί καθὼς ἐσύ κ' ἐγὼ να μην ἐλπίζω;
Ἀλλ' ὅμως σιωπὴ!

Σάλπιγγες. Εἰσέρχονται ὁ ΜΑΚΒΕΘ ὡς βασιλεύς, ἡ
Λαίδη

ΜΑΚΒΕΘ ως βασίλισσα, ο ΛΕΝΩΞ, ο ΡΩΣ,
Άρχοντες, αρχόντισσαι και συνοδία.

ΜΑΚΒΕΘ

Ιδού ο πρώτιστός μας φίλος!

ΛΑΙΔΗ ΜΑΚΒΕΘ

Αν έλειπε, μέγα κενόν θα είχε η εορτή μας,
ωσάν να έλειπε το παν!

ΜΑΚΒΕΘ

Θα έχωμεν απόψε
συμπόσιον επίσημον. Παρακαλώ να έλθης.

ΒΑΓΚΟΣ

Σ' τους ορισμούς σου! Μ' έχεις δε εις τα προστάγματά
σου
δεμένον μ' άλυτα δεσμά.

ΜΑΚΒΕΘ

Σκοπεύεις να ιππεύσης;

ΒΑΓΚΟΣ

Μάλιστα!

ΜΑΚΒΕΘ

Ήθελα πολύ την γνώμην σου εις κάτι.
Την ηύρα πάντοτε σωστήν και γνωστικήν. Αλλ' όμως

δεν είναι βία· αύριον ζητώ να μου την δώσης. —
Κι' ως πού πηγαίνεις;

ΒΑΓΚΟΣ

Ως εκεί που να περάση η ώρα
έως το δείπνον. Αλλ' εάν δεν τρέχη τ' άλογόν μου,
τότε μιαν ώραν ή και δυο θα κλέψω απ' την νύκτα.

ΜΑΚΒΕΘ

Μη λείψης 'ς το συμπόσιον.

ΒΑΓΚΟΣ

Βεβαίως δεν θα λείψω.

ΜΑΚΒΕΘ

Μανθάνω ότι έφυγαν οι δυο εξάδελφοί μου,
'ς την Ιρλανδία ο ένας των, ο άλλος 'ς την Αγγλίαν,
κι' αντί την αμαρτίαν των να εξομολογήσουν,
άλλα των άλλων φλυαρούν εις όσους τους ακούουν!
Αλλ' αύριον τα λέγομεν. Θα έχωμεν συγχρόνως
και άλλα να κυττάξωμεν συμφέροντα του Κράτους.
Πήγαινε τώρα, και καλήν επιστροφήν το βράδυ!
Μαζί σου τώρα και ο Φληγς θα έλθη;

ΒΑΓΚΟΣ

Ναι, θα έλθη.
Καιρός να φεύγωμεν

ΜΑΚΒΕΘ

Γοργά να είναι τ' άλογά σας
και ασφαλή τα πόδια των. Η ώρα η καλή σας!

(Εξέρχεται ο ΒΑΓΚΟΣ)

Ὡς τας ἐπτά καθένας σας ἀς κάμη ὅ,τι θέλει.

Διά να μ' εἶν' ἡ συντροφιά ἀκόμη γλυκυτέρα,
κι' ἐγὼ σκοπεύω μόνος μου να μείνω ὡς το βράδυ.
Λοιπόν, μαζί σας ὁ Θεός!

(Εξέρχονται πάντες πλην τοῦ ΜΑΚΒΕΘ καὶ ἐνὸς
υπηρέτου).

ΜΑΚΒΕΘ

Εσύ, – ἐσένα λέγω·
ἀκόμη δὲν ἐφάνησαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἐς τοῦ παλατιοῦ, ἀυθέντα μου, τὴν θύραν περιμένουν.

ΜΑΚΒΕΘ

Πήγαινε, φέρε τους εδώ.

(Εξέρχεται ο υπηρέτης)

Να είμ' αυτό που είμαι δεν είναι τίποτε, – εκτός και ασφαλής αν ήμαι! Ο φόβος μ' εκυρίευσε του Βάγκου. Έχει κάτι βασιλικόν επάνω του, που προκαλεί τον φόβον. Τα πάντα είναι άξιος αυτός να τα τολμήση, κ' εις την ακαταδάμαστην ανδρείαν της ψυχής του υπάρχει και η φρόνησις, που οδηγεί το χέρι πού να κτυπήση ασφαλώς. Μόνον αυτόν φοβούμαι, μόνον αυτόν! – Ο δαίμων του εμένα μ' αμαυρόνει καθώς και τον Αντώνιον του Καίσαρος ο δαίμων¹⁹! οπότεν μ' εχαιρέτισαν αι τρεις ως βασιλέα εθύμωσε, κ' εξήτησε κι' αυτόν να του λαλήσουν· κ' εκείναι τον 'προφήτευσαν πατέρα βασιλέων, Διάδημα μου έβαλαν 'ς την κεφαλήν μου στείρον, – άκαρπον σκήπτρον να κρατώ μου έδωκαν 'ς το χέρι, διά να μου αφαιρεθή κατόπιν από ξένους, χωρίς να έχω τέκνον μου εγώ διάδοχόν μου! Λοιπόν, προς χάριν της σποράς του Βάγκου, την ψυχήν

¹⁹ and under him my Cenius is rebuked, as it is said Mark Antony's was by Cesar. Ανάγονται ταύτα εις τον βίον του Αντωνίου. Η αγγλικήν Πλουτάρχου μετάφρασις, ως εκ πολλών τεκμηρίων γίνεται δήλον ότι ήτο προσφιλές του Σαικοσπέιρου ανάγνωσμα. Ιδού το χωρίον εις το οποίον αναφέρονται οι άνωθι στίχοι: «Ην γαρ τις ανήρ συν αυτώ μαντικός απ' Αιγύπτου των τας «γενέσεις επισκοπούντων, ος είτε Κλεοπάτρα χαριζόμενος, είτε χρώμενος «αληθεία προς τον Αντώνιον, επαρησιαζέτο λέγων την τύχην αυτού, «λαμπροτάτην ούσαν και μεγίστην, υπό της Καίσαρος αμαυρούσθαι, και «συνεβούλευε πορρωτάτω του νεανίσκου ποιείν εαυτόν. Ο γαρ σος, έφη, «δαίμων τον τούτου φοβείται και γαύρος ων και υψηλός, όταν η καθ' «εαυτόν, υπ' εκείνου γίνεται ταπεινότερος εγγίσαντος και αγενέστερος» (κεφ. λγ')

μου εγώ την εκηλίδωσα, κ' εσκότωσα τον Δώγκαν, κ' εγέμισα τον κάλυκα της συνειδήσεώς μου φαρμάκια; 'ς τον αντίπαλον του ανθρωπίνου γένους παρέδωκα τ' αθάνατον εγώ κειμήλιόν μου, διά να γείνουν βασιλείς μετέπειτα εκείνοι; Οι υιοί του Βάγκου βασιλείς! Παρά να γείνη τούτο, έλα ω Τύχη, πρόβαλε καλλίτερα εμπρός μου, να πολεμήσωμεν μαζί, όσον ζωή μου μένει!.. Ποιος είν' εκεί;

(Εισέρχεται ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ακολουθούμενος υπό δύο ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ)

ΜΑΚΒΕΘ

Πήγαινε συ· περίμενε 'ς την θύραν

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.